

Omul de tinichea 1, 2

Mephistofaust
Radu Carnariu

Leviathan

*"Cel care se luptă cu monștrii, să ia aminte,
să nu devină el însuși un monstru."*

NIETZSCHE

Mă trezesc dormind ca ars, lovit în frunte de tabloul neterminat al Patimilor, cu personajele delirante năvălind peste mine de pe pânza încinsă, ca niște liliputani guralivi dănțuind pe un gulliver buimăcit de prea multe scufundări în oceane astrale. Mă scutur de flăcările oarbe ale nopții, ca o potaie îndelung plouată și deloc infernală și tricefală, scăpându-mi degetele printre vise pline de tâlcuri ilizibile, clipind greoi din gurile căprui ale zgriptorilor ce atârnă din tavan și scrâșnind morocănos din ochiul uscat de sete al soarelui. După ce arunc noaptea crăpată de ziuă pe geamul reflectat în monitorul fosforescent, mă așez tacticos pe masa de scris, cu tabloul înfipt în frunte, ca un autopsier zelos înaripat cu fierăstraie în fața unui microcosm cadaveric, contemplându-mă retoric în forfota șobolanilor ce rod nesătui metaforele somnambule din subconștientul precis al tastelor reci și făcănitoare.

"Venin sufocant/ viitura de gloate halucinate/ negru mai negru decât negrul/ și eu descompus printre ei/ în verbe electrice/ zidit într-o labirintică mutenie/ cu privirea întetită în mii de tentacule clarvăzătoare/ hăituind cu dinți de cerneală/ sângele otrăvit al delirului/ scribul infernal/ arborează blesteme cu brațe sulfuroase/ ce caut eu în miezul incandescent/ al acestui maelstrom de viscere somnambule/ cu mâna de otel a casapului/ îmi ascut clonțul creionului/ până când umorile coșmarului/ țâșnesc din nou/pieziș/ pe pergamentul contorsionat al viziunii/ demiurgul vrăjitor mă adulmecă/ șerpuind prin cavernele lichide ale sufletelor cocoșate de beznă/ junglă de gheare pe pielea volatilă a himerei/ hipnoza goetului răsare/ peste necropola simțurilor biciuite..."

...cam așa scria într-o seară cețoasă Ignis Nero, claustrat pe undeva printr-unul dintre subsolurile întortocheate ale Turnului, în vreo hrubă, mai mult dezolantă decât secretă, cu pereți foșnitori din piele de incubi stacojii, ciuruiți de guri de aerisire adânci, deschise probabil către tărâmul de dincolo, de unde pufneau, din când în când, ca din nările unor dragoni decrepiți și somnolenți, apariții vapoaroase instelate cu simboluri obscure, clipind iscoditor printr-un hățis de tatuaje șerpuitoare...

Ignis Nero

"...negru mai negru decăt negrul/ descopăr geometria schiloadă/ a unui univers fantomă/ pierdut în infrastructuri sângeroase/ rimele ciobite ale planisferelor/ bolborosesc pulsul sumbru al inimilor în asediu/ marșul inflammat al leproșilor/ pe asfaltul impenetrabil al drumurilor oarbe/ nodurile gordiene ale rațiunii opace/ sfărtecate de întrebări căzătoare/ demența hulpavă a mușuroaielor/ iov planetar încoronat cu bube de smarald/ bastilie de trupuri sublunare/ palat de viermi clempanitori..."

...nu era pentru prima dată când se simțea răsfoit de ghearele demenței, cu craterele minții clocotind, ridicol vânător de himere crepusculare, printre nuferii veninoși ai uitării de sine, însă atunci, mai mult ca niciodată, părea ferm convins că se metamorfozează pe nesimțite într-un zeu umbros și apocaliptic. Mâna sa, ce mângâia odată firele însorite ale ierbii paradisiace, torcea acum cu obstinație o pânză de cuvinte carnivore, întinsă cu viclenie către muștele subterane ale conștiințelor muribunde...

"...surpat pe dinăuntru/ război de zboruri sincopate/ cineva îmi mâzgălește citadele tăioase pe retină/ îmi îngroapă urechile în vulcani noroioși/ îmi mușcă mâna care scrie/ poemul e o arenă în flăcări/ scrâșnesc/ încrucișate în jurul meu/ săbiile arzătoare ale monștrilor verbali/ efemerida a deșertăciunii/ devin un ciorchine de furtuni abisale/ vindecă-mă de ceilalți din mine însumi/ cu abrupta Ta atingere/ sub cerul decapitat al înstrăinării/ jupuit de neliniște/ negru mai negru decât negrul..."

...în jurul poemului, camera zvâcnea ca un pântec gigantic cuprins de o febră misterioasă. Pe măsura ce alunecă tot mai adânc în bolgiile abrutizante ale bestiarului dezlănțuit, Ignis Nero se dizolvă neputincios printre cuvintele acide, devenind o umbră zbuciumată și ridicolă care, asemeni unei delte tenebroase, capta cu voluptate spectrele pestilențiale ale infernului. Craniul său împietrit în arșița unei biografii delirante, cu o Cruce zvâcnindă în creștet, se lăsa brăzdat de chinurile inaripate ale Vindecatorului, în timp ce cortegiile ororii țâșneau din gura lividă a creionului, ca liliecii dintr-o grotă clocotită...

Canicula

"...cohortele curg/ prin venele încălcite ale hecatombei textuale/ fierb/ lichefiat în cămașa de forță a literelor/ miriade de guri tenebroase/ se adapă din marea de cerneală a inimii/ cuprins de necuprinsul gloatelor posedate/ *negru mai negru decât negrul*/ numele tău e legiune/ mă digeri/ în timp ce mâna se zbate/ rățacită în scris/ păianjen prins în propria lui plasă/ la umbra solzoasă a Tigvei/ mlaștină fetidă a fiarelor/ se năpustește asupra Vindecătorului imponderabil/ a fi prin a nu fi..."

"Inefabil și maiestuos pogoară
din tavanul înnorat al poemului
zepelinul duhului imaculat
caiafa gonflabilă a gloatelor
eșapând pretutindeni jerbe de clemente și
binecuvântări
plesnind de smerenie și pioșenie
măinile sale sinuoase
cu degetele preschimbate în purceluși
vineții de porțelan
regurgitează molcom pilda talanților
la cutremurătoarea vedere a distrugătorului
de idoli
zecile de etaje ale mitrei
i se prăbușesc peste ochii inchizitoriali
iar aureola sa mâncată de molii
îi flutura în vântul bolnav
ca steagul ciuruit al unei corăbii naufragiate
«crucificați infidelull» mugește el
cu gâtul de vițel auriu
încordat ca un tun cuceritor
isterizând soborul de hiene și prosternatele
turme de porci
ce se reped să îl îngâne.

Grimasele schimonosite de ură
ca vulturii masacrelor
se rotesc în jurul scenei de sânge
«salvează-Te, dacă mai poți!»
«coboară de pe Cruce și umblă!»
în urletul încins al mulțimii
cu rânjetul crăpat de plăcere
o afrodită supraponderală
dansează sălbatic
încovoiată de extazul crucificării
cu sâinii canibali
pulsând sfidători către cer
ca două clopotnițe desfrânate
cu pubisul pârjolitor
mestecând dorințele târătoare
ale satirilor păduroși
din măruntaiele ei insomniace
deschise ca o scriptură a îndrăcirii
fășnesc roiuri veninoase de cupidoni
deliranți
răspândind canicula patimilor fără sfârșit.

Radu Carnariu

Paranormal

Nebunia își dezvălește colții de fier
călare pe un hipopotam țepos
răsare saltimbancul rege
înveșmântat în hărțile cețoase ale unui vis
imperial
jonglând plictisit cu globuri terestre
țeasta sa nocturnă
clocită de bufnițe paranoice
trepidează sub copitele fierbinți ale absurdului
nici un zeu marțial nu-i poate darâma
turlele congestionate ale coroanei
providențiale
îmbrățișat de urale microase
sopțuș descalecă pe covorul de capete
plecate
păun înfocat pe un tron de bălegar.

Infirm
un poet își târăște prin mulțime
muza coșcovită de furie
glasul lui ruginit
horcăie poeme cu ferestre sparte
cioburile pierdutele zboruri
î se adâncesc în inima secetoasă
ca niste rădăcini de foc
ard fluturii nocturni
izbindu-se de fruntea sa fosforescentă
încă îi mai foșnesc fantomatic în somn
aripile ciunte ale unei vieți metaforice
tresare pentru o clipă
din sumbra reverie
apoi pleacă murmurând
mecanic printre dinți
un cântec șoptit mai demult
de un înger alunecos care îi strecura
în urechea nescriselor cuvinte
cucuta falselor profeții:

«Dimineața e vitează,
Laser pare între stânci.
Eugen înfige-n plaja
Scări spre anotimpul 5.

O mulțime năvălește,
Ca un mușuroi de guri.
Ca un lan de fluturi este
Cerul alb între figuri.

Minunat! Ce fierbințeală
Î-a săltat pe toți în mingi,
Să-și aleagă câte-o scară
Către anotimpul 5!»

Sinistrul peisaj se zvârcolește
sub teroarea oarbă a urii
sângele soarelui sfâșiat
topește groapa cu șerpi multicolori
de pe paleta otrăvită a pictorului rătăcit
pliscurile înfometate ale catedralelor
mentale
ciugulesc lumina înmugurită din
palmele Crucii
scrâșnetul sacadat al piroanelor
îngână ritmul inimii.

Planeta Plină

Năpârcile cu limbi de satin
încă mai propăvăduiesc aurora zeilor auriferi-
iar tirul de aplauze al soldașeilor de plumb nu
întârzie niciodată-
escadroane de curcani-don juani își tot agită
gâtleurile pistoalelor
pe sub crinolinele solzoase ale puterii-
vânzătorii de lumi paralele meditează în
spatele tarabelor hieratice-
peste șotronul micilor tirani ninge cu cenușa
unor eroi piromani însoriți pe dinăuntru-
aceleași sibile radioactive cu botnițe colțoase
ce colcăie de profeții serpuitoare-
șobolanii ciumați își încep exodul către ruinele
șuierătoare ale utopiei
printre purtătorii de stindarde spectrale
ce dispar măcinați de nisipurile mișcătoare ale
înstrăinării-
fluviul revarsă magi mlăștinoși răscoliți de
broaște însetate-
bâzâitul muștelor pe moaștele verbului pier-
dut
acompaniază filantropia viermănoasa a vulpi-
lor palatine-
e primavara șefilor de trib încoronați cu
jungle multicolore
vânând girafe în flăcări
și a bachanalelor neobosite cu cezari
planturoși sorbind pe nerăsuflăte
arene întregi de sânge-
din dansul ectoplasmatic al bufonilor diabolici
se înalță saturn devorandu- și poemele-
arhonții încruntați joacă biliard cu planete-
plouă cu termite
peste discipolii sugrumați de iedera groazei
peste îngerii peticiți ce scormonesc prin contai-
nerele minților patrupede-
fructele cu bot de șacal ale cunoașterii
se rostogolesc ca niște capete retezate-
melpomene
expiră un roi de lăcuste de pe acoperișul
mucegăit al cuvântului-
doar fantoma poetului orbitor de oarbă
mai persistă sub greutatea cerului
plesnit în Cruce.

Ereb arzător
flăcările negre ale sciziunii
dizolvă puntea de cuvinte
ce poartă pașii șubrezi ai Zborului
către vârful tăios al luminii
încoronat se visează fiecare
împărat scelerat
al propriei izolări căzătoare.

"Relicvele lucidității crucificate
agonizează în cearcănul înfometat al cruzimii
justiția omului de lut
distilează coșmaruri cu închisori paradisiace
unde nesfârșitele eve și nesfârșiții adami
vor hiberna căzând din sine
încă un eon disperat
îmbrățișați în coconul somnului inerțial
până când cerurile concentrice ale păcatului
vor fi spintecate de pumnalul solar
al îndumnezeirii
rana senină a mării treziri
se va întredeschide
doar înlăuntrul celor ce văd cu ochii închiși"
urlă din sarabanda de urlete
o cassandra filiiformă
cu un pântec straveziu în mijlocul frunții
prin care clipea fulgurant
Luna Plină.

Omuluzină visează o planetăuzină
cu gândurile sfârâind
printre rămășițele orizontului spulberat
icari de tinichea
prăbușiți în craterele acide ale deriziunii
pe claviatura sufletului său dezacordat
țopăie haotic mumiile străvezii
ale unui trecut scufundat în sânge
utopiile metalice roiesc neîmblânzite
din fumalele contorsionate
ale strigătului.

Amnizația

Cu țeasta năpădită de cuvinte, ca un mușuroi în delir, Ignis Nero emana o aură de torpoare paralizantă, ce mușca adânc din plexul meu solar, ca o briză taioasă de canini înghețați, căutându-mi inima. Prin camera fremătată de aripile pârjolitoare ale coșmarului, foigăiau neindestulate floarele și faunele cernelurilor diabolice, tăsnind cu putere din mâna sa solzoasă, înălțată amenințător, ca un cerber cu cinci capete, înspre ungherul obscur unde stăteam la pândă. Tavanul camerei colcăia de tentațiile unui Sfânt Anton rătăcit printre ruine industriale, zvâcnind ca un timpan grotesc, sub loviturile tunătoare ale unui toboșar herculean invizibil. Mă simțeam de parcă aș fi alergat pe loc, urcând scări în coborâre sau coborând scări în urcare, aidoma personajelor fără chip din spațiile imposibile ale lui Escher.

"Chiar dacă sar pe el, strivindu-l fără milă în picioare..." îmi spuneam, privindu-l cu spaimă pe Ignis Nero, cum zăcea transformat într-o aspră golgotă textuală, frământată de fraze șopârlii și poeme miriapodice, "...risc să ajung prada încomoratorilor verbe clempanitoare, care m-ar devora cu precizie, ca termita, în câteva secunde". Clipeam din ce în ce mai repede, prin pâcla deasă, de parcă aș fi răstoit cu privirea paginile ilizibile ale unui tom enigmatic, căutând frenetic formula magică revelatoare, scotocindu-mi în zadar buzunarele minții, după vreun fir al Ariadnei salvatoare, care să mă ajute cumva să mă smulg din acel cerc vicios de grozăvii fantasmagorice, în care nu îmi aduceam aminte nici cum, nici când intrasem, dar care se strângea cu repeziciune în jurul gâtului meu. Fermentam de fantasme, ca un athanor zbuciumat, vâslind prin smoală înecăcioasă a unui styx halucinogenic, rătăcind pe apeductele încălcite ale terorii, adulmecat din toate părțile, încolțit, când pe neașteptate, un fulger lăuntric m-a smuls din miezul delirului.

Din rana Vindecătorului, pe care o simțeam acut, deschisă sub propria mea coastă, ca un pulsar rubiniu, izbucneau stoluri serafice, în vârtejuri orbitoare, sârtecând aerul greoi al camerei. Am smuls atunci, din zborul lor, o pană unduitoare cu vârful de foc, cu care am început să descos furibund țesătura monstruoasă de cuvinte, în care încă mai încolțeau germenii înfometaji ai coșmarului. Scriam îndărăt, dezlegând pas cu pas literele înnodate ale nebuniei, himerele întunecate se devorau reciproc, arzând spasmodic pe dinăuntru, dezmembrându-se în cortegii de consoane și vocale carbonizate, grimase ridicole înflorite de flăcări.

La capătul dării de cerneală mâna lui Ignis Nero încă mai zvâcnea, resuscitând cadavrele împrăștiate ale subspeciilor sale bestiale. Camera bolborosea arzând...

Adorm din nou trezindu-mă ca ars, scuturat de flăcările oarbe ale nopții. Încerc să îl smulg din fruntea mea, dar tabloul își dezvelește batjocoritor cortegiul de dinți împătimiți, mâzgălindu-mi hule între aripile volatile ale autoabstracției. Mă îngrop neputincios în forfota șobolanilor nesătui, să îmi ronțăie victorioși buricele degetelor, ce îmi tot dănțuie, ca niște liliputanii guralivi, pe tastele caniculare ale unui gulliver somnambul, desprins de pe pânza încinsă a nopții crăpate de ziuă, pe care am mai aruncat-o odată pe geam, în oceanele astrale ale rândurilor, ce coboară înălțându-se, ce se înalță coborându-se, ca o geamandură uitată pe ecranul static, sacerdotal, al acestui poem fosforescent, deloc infernal și tricefal, așezat tacticos pe masa de scris, gargouille gânditor, contemplându-mă zelos, ca pe o moarte amânată brusc.

Profesor: Radu Carnariu

Ilustrație după *PSALMI* de T. Arghezi
Radu Carnariu

„De câte ori mă plimbu prin ceață, mă dezvălui mai ușor mie însumi.
Soarele te înstrăinează, căci descoperindu-ți lumea, te leagă
înșelăciunilor ei. Dar ceața este culoarea amărăciunii. ”

Emil Cioran ("Amurgul Gândurilor")

Ceruri senine - Scenariu

În tăceri și șoapte
Te-am găsit;
Te privesc în ochi:
„Ești al meu, dar...oare
Cine ești?”

Știi numai clipa,
Trecutul nu există...
Iar viitorul doare,
Te înțeleg, te doresc, te simt,
Te alung, mă ai...
Cine ești?

Pe jos să fie uil,
Pe sus să fie fîm;
Iar tu să fii acolo
Și eu să fiu pe drum!

Si pînă cînd îți vînt se unduie;
„Ce căuta descultă?”
Rochia-i moș-gri iar

Mă fascina
Prin ploaie,
În piapa uilă
Alerga,

Descultă, furcîță și pierdută
Ca te-nbrățea.

Iată tu o prinzi și o privești
Șoptindu-i dureros:
„Mă ai trei zile să trăiești...”
Iar ea zîmbi...

Anca Cămpanu, X D, 2007
Premiul I la concursul „Ormeșii rîde, alții
plînge”

Lumină

A coborât din tren cu un surâs
Privirea-i pustie-mi căuta ființa
Eram acolo, unde-a
Între întuneric și lumină.

Cera din ai nu înțelegi
Dar...Cine e de vină?

Se așază în cet, șoptește un nume...
Apoi așteaptă un răspuns.
Înclede ochii lacrimînd,
Căci doar ești...

N-am un putere să-i răspund...
Oh, cât tu mi-ai să n-ai putut!
Dar n-am putut...

Am mai rămas cu ea
Privindu-i sufletul...
Zăcea...

Ea tot pe mine m-a aplecat
Cu toate că plia deja

Sufletu-i murea din vina mea...

Asta a fost poezia mea
Să mă ogîndesc în disperarea ta
Dar acum toam la tine...
Voiam să mor și eu
Nu voiam lumină sau aripi de inger
Căci nu te-aveam pe tine;
Ia tu n-aveam nimic,

Pe cînd în iad,
Te-aveam măcar în gîndul
Că ești pe aproape, unde-a,
Și suferim deodată,
Că sînt durerea ta...

Așa că a fost răul
Pentru o simplă iluzie a ta,

Dar fiecare clipă ce trecu
A fost rîsul meu, alegeam...
Căci...

Te iubea...

În întuneric o lumină se arde...
„Cine ești? Ce vrei?”
Ce-ți poți dăru?
Ce-mă mai poți lăsa?
Nu mai respir de multă...
Adorm...

Un trandafir
Îmi atîna trupul înghețat.
Îl simt. Nebunia-i mîi dură...
Înclede ochii plini de lacrimi întreduse.
„De ce mă chiami?”
Pe pedona uilă, lângă brațul meu
O umbră se așază...
Un chip blînd cu ochii limpezi de lacrimi...

Îmi surîde dulce prinzului mîi mîrșă...
„De ce te-ascunzi? De ce te temi?”
Îl priveam bulzburat
Dar trebuia să-nțreb:
„De ce ești aici?”
Îmi surîde buzele lipsite de culoare
Și îmi șoptește lin:
„Să... Te iubesc!”

Anca Cămpanu, IX D, 2006
Premiul II la concursul „Ormeșii rîde,
alții plînge”

Cu toate ușile închise

Un gând dement
Evocă durerile mamei în travaliu.

Cu toate ușile închise
Mă consumi,
Cu vârfurile degetelor
Ușor apăsate pe piele-mi
Devorată de gurile zeilor,
A căror chemare o aud mereu,
Venind devreme,
Dintr-o cutie cu surprize
Colorată violent.

Cu toate ușile închise,
Uliți să îmi rosteși numele,
Prea ud să mai poată protesta.
Căldura din-năuntru
Amenințătoare se ridică
Împotriva voinței ei
Și albastru pur
Coboară,
În spaimă și abandon;

A ta e, dar
Î-ai uitat numele.

Idilă

Lasă-te dorită de malurile unde,
De mult îmbrățișarea veșnicilor unde,
Așteaptă cum tu dezmițezi,
Așteaptă să te pierzi,
În nebuloasa nopții
Pătrunsă de mistere,
Chemând infinitatea
Cumprinsă de tăcere...
Așteaptă infinită și limpede ca marea,
Să-ți dăruiască totul
Să vă contopiți cu zarea...

Sacrificiul Soarelui

Fur momentul ascuns în
Mirosul ierbii fragede,
În culoarea zorilor de zi
În care aș fi dorit să mă trezesc
Cu tine.

În palma viața să mi-o fii,
Iar sacrificiul Soarelui
Să ne unească gura,
Să ne unească trupul,
Să ne unească mâna...

Căci tu, femeie, m-ai fascinat într-una
Chiar dacă nu întotdeauna
Te-am știut astfel
Pielea rudă ți-e cu mine
Iar ochii tăi doar ceruri senine-mi oglindesc

Oh, iartă-mi firea hazardată,
Iartă-mi trupu-nstrăinat!
Iartă-mă că n-am știut
Să te iubesc pe tine
Atunci când tot al meu mi se părea
Că esti...
Iar acum, pribeagă, tânjesc agale
După
Pasul, gura, mâna ta...

Anca Câmpanu, XD, 2007

Pe scena lumii

Pe lângă un eiob de sticlă verde,
O rază-albastră mă înțeapă.
Și pe după el un ochi de apă
Lung privește
Și clipește,
Când eu văd că el mă vede.

Alți doi după perdea
Șușotesc în urna mea.
Un altul negru-i întrerupe
Chinuind și clipocind ca pe neorute.
Lângă el alți doi, și încă alții...
Peste alții mai vin trei.
Toți se uită, trei, nu vrei.
Căci pe scena de cuvinte
Cam cu frică am urcat.
Și încerc zadarnic a-mi aduce-aminte,
Replicile lungi și infinite.
Sincer spun... că le-am uitat.
Cu-atâtea scântei și reci scripări...
Am uitat ce rol mai joc.
Căci prin perdeaua reflectoarelor
O pană se mlădie-n foc.
Să sufle, să răsufle,
Ori să joace, să se joace...
Reguli nu-s și legi niciuna,
Cu regizori... fără... mie, mi-e totuna.

Râd, zâmbesc. Am uitat că sunt
Și-acele umbre negre pe pământ.
Și mui scap spre ochii curioși
Din când în când câte-un cuvânt.
Când va cade cortina-n față
Imaginea-mi va rămâne atârnată de un fir de ață
Pe-un panou de veci, pe cer, sub stele, pus
O poză, un zâmbet... și ochii-ncremeniți către apus.

Elena Toma, XE, 2008

Spardonix

Într-un sforac înăbușit
De-o ceață sleioasă
Un vânt putrezit, murdar,
Adie sastisit, precar.

Dintr-un colț neguros
Și înecat în fum,
Spardonix, piatră infinită,
Se naște din scrum.
Și-un roșu-nghite cercuri albe
Ce le-nghit pe cele roșii...
Căci de profund privești,
Te pierzi,
Și ametești,
În culori, în fum și ceață.
Și abia abia distingi,
Un suflet insular,
Ce în floarea ochiului strivești....

Elena Toma, XE, 2008

Premiul al II-lea la concursul „O mască
râde, alta plânge”

Camerei mele

Mă scufund,
Mă înec în fereastră
Din sumbra cameră.
Un clopot de-albastru
Trosnește-a declin.
Mă scufund
În albastru, în pereții de sticlă.
Camera...
Da, camera e o iluzie
Iar Dumnezeu e un lacăt
La zidul infinitului.
Din nou,...
Declin, Camera albastră.

Simona Mazipescu, XII D, 2002

Delusione

Ti guardo con occhi disfatti
diverso, dopo gli ultimi fatti.
Quadri astratti:
deformi, insanguinati, trafitti, delusi.
violacea la pelle,
di ghiaccio le stelle,
crolla un piccolo mito,
strappata la sua fede dal dito.
Rimane l'affetto, cresce la rabbia
amore rinchiuso in una gabbia,
schiaro della fulsità
scorge dalle sburle la verità.
Lacrime amare nell'aria si ramificano
e il cielo bucano
nella tristezza si insinuano
e la ristegliano.

I tempi belli son finiti
fratelli e sorelle lui ci ha traditi.
Il suo stesso sangue,
il suo stesso cuore,
se stesso...
È cambiato tutto,
tutto si è disfatto
e non resta che soffrire in silenzio.

Laura Drunna, XII E, 2008

E scris ca să uităm

E scris ca să uităm cu toții
De mama care ne-a născut ?
E scris să fim doar spița roșii
Și valul mării ce-a trecut?

E scris ca să purtăm pământul
Pe umeri ca uriașul Atlas ?
E scris ca să umblăm ca vântul
Și să avem doar ce-a rămas ?

Da ! E scris să fim doar călători
Prin noaptea rece și pustie,
Să ne trezim speriați în zori
De vântul ce prin frunze-adie.

Aniela Ivășuc, XI E, 2005

Otravă

Lângă tine-am fost și-am stat
Și lângă tine-oi fi

Morțea tot ne-a cîntat
Vesnicia pare-a zi...

Acumazi azi m-am întrebat
De ce pe lume sunt?

Dac-atât am așteptat
Căldura ta s-o simt...

Și totuși lumea noastră e
Ascunsă și firavă

Chiar dacă toți ceilalți o văd
O sticlă cu otravă.

Alexandru-Cosmin Beteugă, XII D, 2008

Sfârșitul iubirii

Înimi sfărâmate aleargă oboseite, cerșind îndurare de la Dumnezeu, zbatându-se să supraviețuiască printre atâtea criminali în serie, care au făcut o pastune din a fi „văduve negre”. Milioane de tipete străbat zarea cu lugubru lor cântec ce sperie până și bătătoarele care participă la jocul iubirii, moartă și așezată în cel mai ieftin sicriu. O fecioară aprinsă la față, cu mâinile uscate, apăsând pământul cu greutatea înfină a sufletului ei, deplânge o amintire uitată într-un colț de vis amorf, zbuciumându-și mintea aflată în ghearele morții. O frunză de tei, ultima de altfel, cade în fața ei o binecuvântează în semn de adio, și își lasă ființa în mâinile miciute ale fetei. Copacul își îndoaie trunchiul până aproape de pământ, își scutură praful de rouă, puținul rămas, se învârtă de 2-3 ori, o atinge pe fecioară cu creanga lui de argint, și se prefăce apoi în scrum.

Lumânarea aprinsă la căpătâiul iubirii e mică și abia-abia mai pălpâie. Mii de urlete venite de nicidecum se aud în urechile celor adunați la înmormântare, îi ametește, îi joacă printre urletele lor cu miros de tămâie, îi îndeamnă la păcat, la desfrâu de a iubi cu ochii închiși trupuri uleioase și frumoase în aparență, dar diavolești în absurdul realității.

Și, când, peste sicriul acela din lemn putrezit, pământul și-a îngramădit veșnicia, iar plânsetele au amuțit, a început și Apocalipsa omenirii...

Alexandra Iosub, XI B, 2001

Reîntoarcerea

Vântul furios izbea rafalele ploii reci de toamnă de geamul încă luminat al casei străjuite de doi salcâmi desfrunziți, dând fiori de spaimă celui aflat la masă de scris. Erau doar câteva zile de când se întorsese pe meleagul natal, chemat de același dor aprins ce-l copleșise ani de-a rândul.

Era singur. În oraș se simțea ca pe marginea unei prăpăstii și, ca o salvare, îi veni ideea reîntoarcerii în același sat de care viața sau destinul îl îndepărtase. Știa că nu va uita niciodată acel loc scump, acel parfum al copilăriei și, răscolindu-și amintirile, dorul creștea și mai mult. Casa încă mai păstra același parfum al anilor de mult apuși. Redeveni pentru câțiva timp copilul de altădată. Deasupra mesei atârna o ramă veche, înnegrită de ani, care încadra fotografia de familie. Privind chipurile din ramă, fu învăluit de amintiri duioase. Deodată simți aievea căldura mângâietoare a unei mâini acoperindu-i fruntea obosită de gânduri; era aceeași mână care odinioară îi mângâiasse fruntea de copil, aceeași căldură ademenitoare a mamei. Aceleași chipuri dragi din copilărie i se perindau prin minte până când, deodată, i se părură că cineva bate la poartă și se trezi din visarea dulce în care alunecase. Se apropie de aceeași fereastră care odinioară era străjuită de muscate înflorite și privea în noapte.

În seara aceea un mare dor îl cuprinse și, parcă îndemnat de o voce lăuntrică, începe să scrie o carte despre sine, despre ai săi pentru a-i cuprinde în clipa eternității pe cei în mijlocul cărora a răsărit asemenea unui crin alb strălucitor într-o imensă grădină.

Ploaia nu conțeni, același mister învăluia încăperea. Pe masa de lucru lampa pălpâia obosit răspândind umbre ciudate pe pereții camerei îmbătrânite.

Capitolul I al romanului e aproape gata
„Pe același drum ne întoarcem acasă...”

Raportul Bol, VIII B, 1996

Eu , spin

Din plantele din lume un spin aş vrea să fiu.
Un spin bătrân de stâncă, pe pietre, mic, dar viu.
Un spin stufos, fepos cu crengile alungite,
cu rădăcini prin stâncă, aproape putrezite.

Frunzişul meu de stepă, uscat, căzut de mult,
iar crengile-mi de humă de spini mi s-au umplut.
Cerul cu pletele-i albi şi aspru flăcăiană,
Îmi scurge din clepsidră, mă bagă în mormânt.

Au, doar atât de rău, am să înfrunt neaşa,
ca pomul meu să aibă: spini groşi, urâţi, dar moi!
Au, viaţa noastră de om, e atât de înfină,
Iar sufletul ne e din praf şi din răşină?

Am pierdut ceva...

Îmi agăţ în cuie toate gândurile onirice:
le pun uşor, le găuresc ca să nu cadă,
le prind sigur dar sentimentele-mi patetice
îmi mustră faţa grotescă şi fadă.

Păşesc . Cărări rătăcite se împletesc în faţă,
privesc spre o singură cale, mă răzgândesc,
aleg o altă potecă, altă cărare, o altă speranţă
răsare, alerg, mă împiedic, dar răzbesc.

Ştii? am pierdut o bucată din ceva drag,
din mine... Am adunat mereu aspiraţii spre perfect,
am semănat, am încolţit, dar s-a uscat.
Păcat, atâtă trudă pentru un eșec.

Lugubru cerc al fiinţei mele tulburate
tind spre ceva, agăţ, dar... renunţ ispitit.
Infantul mă dăruiesc şi mâinile-mi spurcate
vrăjesc, păcătuiesc, se sculdă-n răsărit topit.

Cristian Veveriţă. XII B, 2008

Durere

Seară, aer rece, umed, împregnat de un miros acru de mucegai. Cămaruța unui scriitor, inspirația operelor sale pesimiste, aceasta este.

A arunca o privire în mintea scriitorului – sinucidere curată; singurul lucru curat în mizeria suferinței. O durere provenind de la o rană, nu neapărat de suprafață, poate în peretele organului virtual numit „suflet”. Dar durerea nu se poate pipăi, bucuria nu poate fi mirosită, iar sângele care alimentează rana sufletului nu se numește nici „sânge”, nici „limfă”, ci „memorie”. Memoria unei întâmplări fără noimă, dar totuși atât de tăioasă.

O durere ascuțită săgeată zona dintre plămâni... din ce în ce mai rar. Oare uitarea cu lacrimi pe argint smălțuiește sufletul? Pribeag, înfrânt, plutind într-o mare de deznădejde, se agață de un recif argintiu... oare uitarea?...

Dar, nu! Această durere, atât de nemiloasă și totuși dulce, trebuie să curgă, sursă de inspirație, sursă de viață... Sufletul trebuie să pulseze, rana trebuie să sângereze. Congularea memoriei înseamnă moarte, uitare, trezirea la realitatea mizerabilă; durere reală, lacrimi reale, orgoliu rănit, frig real, moarte reală.

Însă, reciful argintiu se înalță, sufletul se acoperă cu cristale, tot mai reci, mai dure, dar sclipitoare - în lumina de gheață a unui soare de bronz - speranța. Să ezite, oare, un remediu pentru rănilor sângerânde ale sufletului? Da! Dar, nu speranța! Ci nepăsarea.

Soarele de bronz este acoperit de nori încărcăți cu argint. Cristalele, acum lucioase, se înmulțesc, formează o mantie sferică, aspră, acoperind și înăbușind durerea.

O patimă fină, groasă, se așterne printre cristale și peste cioburi. Argint, gheață, lumini întunecate, noapte.

În umbra pereților degradați, ea pași își întoarnă, lângă fereastră, unde-n colț zăpada să aștearnă.

Alexandra Iosub, XB, 2008

Cenușă de ceară

Și vom muri în adâncuri pierduți de tot ce e divin în noi, ca pietrele, de fum înecați, cu țăruiși ruginiți înfipti în propriile iluzii, ucidă urma îndoielii și ajută o umbră să meargă, deși schilodită, prin ultimele file de ceară sculptate în memoria muribunde clipe.

Alina Nichifor, XIB, 2008

Autoportret în cuvinte și culori

Mă numesc Petrachi Constantin-Florin și sunt născut la 16 mai 1988. De mic mi-a plăcut să traduc în culoare și formă lumea și universul meu interior, așa că am urmat cursurile Colegiului Național de Artă „Octav Băncilă”, Iași, la specializarea artă plastică, până în anul 2007, când am absolvit clasa a XII-a. Familia mea având o situație materială precară, am beneficiat, începând din clasa a IX-a, de asistența Complexului Bucium.

Pasiunea mea s-a materializat pe parcursul liceului în numeroase premii și expoziții personale. Astfel, în 2003 am obținut premiul I la Olimpiada națională de meșteșuguri artistice, premiul I la Tabăra religioasă Sf. Luca și încă un premiu I la Concursul de artă fotografică organizat de Palatul Culturii din Iași. În anul următor, 2004, am obținut premiul I și premiul special al juriului pentru păstrarea tradițiilor, la Olimpiada națională de meșteșuguri artistice și un alt premiu I la Tabăra religioasă Sf. Luca. În 2005 am obținut premiul I la Concursul internațional Open Doors-Galati, și premiul I la Concursul internațional de artă plastică, Brăila. În anul 2006 am obținut premiul I la Concursul internațional de artă plastică -Bârlad.

Am avut plăcerea și onoarea de a expune în diverse galerii din orașul Iași și din alte orașe. Astfel, în 2004 am organizat două expoziții personale, la Muzeul „Mihai Ursachi” - Copou și în Holul Spitalului pentru copii Sf. Maria. În 2005 am expus la Palatul Culturii, Biblioteca Gh. Asachi, Galeriile de Artă „Octav Băncilă”, și la Sibiu – expoziție de măști populare. În 2005 am organizat expoziții personale la Palatul Culturii, Hotel Moldova și Galeriile de Artă „Octav Băncilă”.

În 2007 am fost admis la Universitatea de Arte „G. Enescu” Iași, cu nota 10. Îmi propun ca în viitor să-mi completez și să-mi dezvolt cunoștințele despre arta plastică, să îmi perfecționez tehnica de a exprima pe pânză mesajele mele către lume. Îmi doresc să expun, în continuare, atât în orașul care m-a ajutat să mă dezvolt ca om și ca artist, cât și în țară și chiar peste hotare.

Cel mai bine însă vorbesc despre mine lucrările mele, și am ales dintre ele pe cele care sunt mai apropiate și care pot creiona, vizual, o imagine a artistului Florin Constantin Petrachi.

Flori în vas roșu

După cum se observă și din titlu, centrul de interes al acestei natur-morte este reprezentat de vasul utilizat drept suport pentru flori. Prin mesajul cromatizat prin acest tablou nuanțele de roșu, pornind de la cel mai întins, acordat pastelului, cu scopul de a-l aduce în prim-planul privitorului, trecând prin diferite nuanțe, până la cel mai stins și liniștit, folosit pentru spațiul în care sunt plasate obiectele. Pentru a echilibra paleta de roșu și oranj folosită pe suprafețe extinse, am aplicat accente din culoarea complementară, albastru.

Am ales vasul ca punct focal al lucrării tocmai pentru rolul esențial pe care îl îndeplinește în viața de zi cu zi: ignorat, lăsat deoparte uneori, vasul pentru flori ne este indispensabil pentru a păstra și adăposti florile gingașe și efemere care ne înfrumusețează spațiul vital. Alături de vas sunt plasate obiectele esențiale ale unui pictor, pensulele și paleta de combinat culorile, această alăturare de obiecte dorindu-se a fi ca o inserare subiectivă a artistului plastic în universul obiectiv al lucrării. Florile din vas sunt flori de câmp, semnificând simplitatea și liniștea vieții tihnite de acasă, și am dorit să le conturez mai liber, tocmai pentru a lăsa privitorul să aprecieze lucrarea în ansamblul ei, fără a încărca ochiul cu detalii inutile, întrucât aici specia florilor este mai puțin importantă, ele sunt doar simboluri ale sensibilității și armoniei.

În planul secund, obiectele sunt sugerate mai mult decât definite, deoarece indiscutabil accentul de greutate cade pe planul apropiat de observator. Sunt două cărți, dar ar putea fi la fel de bine și două albume de artă sau două albume fotografice, sau două clasoare de timbre... I se oferă astfel și privitorului posibilitatea de a contribui cu fantezia sa proprie la această lucrare, prin acordarea unei semnificații obiectelor din plan secund.

Am dorit să nu mă limitez la ceea ce se poate observa la o primă privire acordată unor obiecte, aparent disparate, adunate pe o masă acoperită în grabă cu un fragment de țesătură. Am dorit să acord fiecăruia dintre aceste obiecte conotații și sensuri, pentru că sunt convins că în fiecare lucru și obiect se poate găsi miracolul lumii și al vieții, pe care sper că am reușit să-l redau prin culoare și formă. O sursă permanentă de inspirație a reprezentat-o permanent pentru mine lumea fantasticului, a imaginarii. O lucrare sugestivă în acest sens este **Jocul imaginației**.

Am utilizat aici în primul rând o cromatică bazată pe culorile albastru și verde, folosind culoarea roșie pentru a echilibra paleta. Personajele fantastice conturate pe pânză sunt simbolice pentru opozițiile valorice fundamentale bine-rău, frumos-urât. Pasărea măiastră este plasată în partea de sus a tabloului, iar monștrii imaginari sunt înfățișați în partea de jos, marcând astfel antiteza lor și prin dispunerea în spațiul artistic al pânzei.

Între aceste două entități am plasat un vârtej reprezentând viața, în care trebuie să ne aruncăm cu toții, vârtej care pendulează permanent între cele două extreme și care poate fi învins sau nu.

Armătura tabloului transmite liniile de forță către secțiunea de aur. În secțiunea de aur am plasat centrul de interes al compoziției, redat prin conflictul dintre nuanțele închise și deschise.

Spre deosebire de peisaj, aici contururile sunt clare, iar imaginația este stimulată să dezvolte firul narativ de însuși personajele alese și de detaliile fiecăruia. Personajele își găsesc originea în regnul animal, mai predispus acordării de conotații simbolice, și mai sugestiv prin însuși prezența sa în creațiile plastice.

Spațiul este alcătuit atât din forma artistică creată de mine, cât și din fondul compoziției, astfel încât diversitatea formelor artistice compoziționale să se subordoneze în formă artistică esențializată plasată într-un spațiu al ideilor și sentimentelor proprii.

O altă sursă de inspirație pentru mine este natura, care mi-a plăcut întotdeauna să o redau prin perspectiva subiectivă a trăirilor mele interioare.

Astfel, *Revărsarea* la care se referă titlul peisajului, este a sentimentelor, care întunecă și transformă privirea obiectivă și contururile lumii reale, metamorfozând elementele naturii în vârtej și amalgam de culori. Contururile nu sunt percepute de către privitor, deoarece scopul acestei lucrări nu este să înfățișeze o redare rece a unei perspective tridimensionale în plan bidimensional, ci mai degrabă, să transmită o stare de spirit a artistului. Peisajul nu poate fi plasat în anumite coordonate spațiale sau temporale, tocmai prin intervenția totalitară a artistului creator, care preia aici controlul complet asupra celui care observă și îi prezintă doar lumea văzută prin ochii săi.

Revărsare

Încălcătura și tensiunea emoțională sunt extrem de mari, fapt ce reușește să transpară dincolo de limitele fizice ale pânzei. Plouă probabil, iar cerul e cenușiu, de o culoare ce rezonază cu starea interioară a artistului. Ar putea fi toamnă, sau ar putea fi vară, dacă se evaluează cromatică folosită, cu nuanțe de galben, oranj, roșu. Se poate interpreta că, prin aceste culori, viața își desfășoară cursul neîntrerupt și netulburat, dar în momentul imortalizat de pictor, importanța ei părăsește în fața tumultului interior al artistului.

Lucrarea reprezintă astfel, în primul rând, un mijloc de comunicare pentru autor, de transmitere a unui mesaj subiectiv, și foarte personal.

Din punct de vedere cromatic, perspectiva este redată prin diferența calorică a culorilor, în planul apropiat regăsindu-se culorile calde și intense, în timp ce, în planul secund, sunt plasate nuanțe deschise și culorile mai reci. Liniile de forță au fost obținute prin dispunerea de linii oblice și verticale în spațiul artistic, iar dinamismul este redat de îmbinarea planurilor de perspectivă.

În final, ca ultimă lucrare a acestui autoportret în cuvinte, am ales chiar...un autoportret. Este lucrarea care pătrunde cel mai adânc în interiorul sufletului un artist, căci imaginea de pe pânză nu este cea a fizicului, ci a sufletului său.

Mască magică

Am vrut să redau aici opoziția dintre masca magică pe care o reprezintă apariția mea în rutina vieții de toate zilele, și spiritul creator, care mă ajută în munca mea. Pentru „mască” am utilizat o cromatică închisă, nuanțe de maro, pământiu, negru și verde pentru a marca unele puncte anatomice, în timp ce pentru altele, (comisura gurii, spațiul subnazal și pleoape) am folosit oranj.

Jumătatea din partea stângă a măștii se află în umbră aproape totală, în timp ce jumătatea din dreapta este luminată, simbolizând astfel lupta dintre întuneric și lumină existentă în fiecare, dintre bine și rău, dintre cunoaștere și ignoranță.

Se poate ușor percepe, prin observarea ochilor și a comisurii gurii, starea mea de spirit, lăuntrică. „Spiritul” din spatele măștii este lipsit de detalii anatomice, fiind înfățișat doar sub aspectul unei pete de culoare cu un contur exterior ce poate fi asemănat cu un profil. Culoarea pe care am ales-o este oranjul, tocmai pentru a fi în complet contrast cu cele exprimate în mască, încercând să redau tensiunile mele interioare. De altfel, această pată de culoare ar putea reprezenta o simplă particularitate anatomică și anume culoarea părului. Și aici am dorit să lansez o invitație privitorului, de a participa la procesul de creație, prin acordarea de conotații și simboluri.

Nu am ținut cont de vestimentație, deoarece am urmărit acele culori care ajută privitorul să intre în dialog, atât cu cromatică propusă în Autoportret, cât și cu stările interioare ale personajului pictat.

Florin Petrachi

Marție 2008

Prețuiri și interferențe sufletești

Am citit cândva cartea „Anatomiștii în căutarea sufletului” pentru că m-au atras cuvintele din titlul lucrării. La momentul acela, anul 1981, îmi era neclar care din cuvinte mă incită cognitiv: căutare, anatomiștii sau căutarea sufletului? În anul 2007 un elev din clasa a IX-a, specialitatea arhitectură, de la Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași s-a trezit întrebând:

– „Domnu profesor, unde este sufletul, cărui organ îi aparține, unde este localizat în corpul nostru?”

Am înțeles de ce am sorbit, pe când eram elev, cartea despre căutarea sufletului, mi-am explicat de ce am ales biologia (studierea vieții) și am avut confirmarea că am reușit să determine elevii să-și pună asemenea întrebări. Cu siguranță, cunoștințele biologice expuse elevilor sunt pline de informație și rezonază cu sufletul lor, cu nevoia lor de cunoaștere. Este minunat?

Unde este sufletul? O întrebare pe care adulții și-o adresează rar și poate niciodată cu glas tare! Un elev de la această instituție a avut curaj, deși a stârnit zâmbete din partea unor colegi. A aflat că de-a lungul timpului, anatomiștii au localizat sufletul în inimă, iar în zilele noastre se presupune că, sufletul se află în glanda epifiză, situată în creierul intermediar. Civilizațiile străvechi cunoșteau acest secret: inima este o sursă de inteligență. În mușchiul inimii au fost descoperiți aproximativ 40.000 de neuroni capabili să controleze emoții de 50-60 ori mai mari decât cele generate de creier. Inima comunică biochimic cu restul corpului și emite un hormon în stare să contracareze hormonii stresului. Chiar dacă în mare parte viața este guvernată de hormoni, rațiunea poate echilibra aceste secreții cu ajutorul inimii. Inima, este capabilă să furnizeze o inteligență pentru a se adapta instantaneu la situații.

Creierul adăpostește în centrul său un mic corp oval, cât un bob de porumb, numit glandă pineală sau epifiză. Este prima glandă care se formează în organism, ea se distinge la făt încă din a treia săptămână de sarcină. Glanda produce hormonal melatonină care neutralizează stresul, combate virusurile și bacteriile, îmbunătățește calitatea somnului, reduce riscul bolilor cardiovasculare, combate cancerul, atenuează tulburările datorate decalajului orar, regularizează ritmul biologic și are efecte antîmbatrânire. Melatonina este un dintre substanțele cele mai polinolente și mai puternice ale organismului. Acest hormon se regăsește în toate animalele și toate plantele studiate până acum, de la om până la cea mai primitivă algă unicelulară.

Hormonul melatonină care circula în sângele nostru prezintă aceeași structură moleculară cu cel care se găsește în plante, insecte, broaște sau foc. De asemenea, în toate formele de viață în care a putut fi observată melatonina este secretată în același ritm circadian, cu niveluri mai ridicate în timpul nopții. Acest hormon ocupă un loc fundamental în biologia tuturor celulelor.

Sistemul anatomic care suportă viața psihică este constituit din creier, cu nervii săi, cu organul de simț, cu mușchii și glandele prin care circula informații purtate de semnale neurale (chimice și electrice), dar și din sistemul circular prin care circula sângele la care se adaugă semnalele endocrine (hormonii) cu semnificațiile lor.

Activitatea psihică a omului este în relație de directă proporționalitate cu sistemele de semnalizare a scoarței cerebrale. Materia cenușie de la exteriorul emisferelor cerebrale operează prin intermediul organelor de simț și prin cuvânt, ce reprezintă pentru om un „semnal al semnalelor”. Ceea ce dă unui cuvânt calitatea de semnal nu sunt sunetele pe care le auzim la pronunțarea lui, nici literele cu care este scris, ci sensul, semnificația lui. Fiecare cuvânt are deci un sens pe care cel care-l pronunță sau cel care-l aude caută să-l perceapă și să-l înțeleagă.

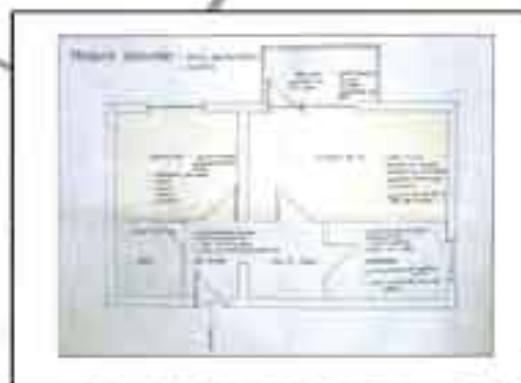
Îmi este foarte clar mesajul domnului profesor de fizică din liceu, căruia îi mulțumesc că m-a determinat să folosesc în orice activitate de învățare „Biblia” elevului - dicționarul.

Încerc și vreau să cred că reușesc să-i conving pe elevi să folosească și să cunoască sensul tuturor cuvintelor pe care le utilizează în orice comunicare.

Prin diverse strategii didactice reușesc să imprim elevilor respectul și prețuirea oamenilor, vieții, cărților și tuturor activităților în care semenii noștri presară suflet și pasiune. O modalitate pentru a prețui rezultatele muncii lor a fost organizarea unei expoziții, în care au fost premiate cele mai reușite reproduceri ale modelelor din plastilină ce înfățișează diferite animale. Această acțiune fixează și îmbină armonios științificul și esteticul din lumea animală și stimulează memoria vizuală a elevilor.

În cadrul sesiunii „Poluare sonoră” elevii au conștientizat proptie atitudini față de mediu, efectele poluării sonore asupra activităților psihice și sănătății oamenilor, au identificat sursele de zgomot din locuința proprie și soluțiile pentru reducerea zgomotului în care locuiesc. Elevii de la arhitectură și design au folosit cunoștințele de la specialitate și noțiunile ecologice.

Proiectul de Parteneriat realizat între Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași și Complexul Muzeal Moldova Iași este o activitate care abordează o problemă specifică: necesitatea transdisciplinarității și interdisciplinarității științelor. Activitățile acestui proiect au fost coordonate de subsemnata, profesor de biologie la această instituție și de profesor de arte plastice DOINA TUDOR. Menționez că elevii au efectuat vizite de documentare la Muzeul Științei și Tehnicii „Ștefan Procopiu” și la Muzeul Etnografic din Complexul Muzeal Moldova Iași și au avut expoziții cu lucrări la următoarele teme:

- **ZBORUL** - aspirația spre zborul independent al omului
- existența a păsărilor, insectelor și liliecilor
- **CELULOZA ȘI HÂRTIE** - lemnul rezultat al activității trofice a plantelor verzi
- lemnul indispensabil îndeletnicirilor oamenilor din țara noastră
- **ARHITECTURA** - organisme vii și solii din alte lumi (cristale)
- **LOCUINȚA VIITORULUI** - expoziție cu locuințele moderne ce au drept componente inspirate cristale de cuarț și scheletul extern al animalelor nevertebrate

Activitățile din cadrul acestui proiect s-au concretizat sub formă de: vizite de studiu, expoziții cu lucrările specifice temelor, lecție deschisă în cadrul expoziției metodice a Cercului de biologie și acțiunea „Pe aripile copilăriei” de la Palatul Culturii Iași.

Toate acțiunile educative prezente și viitoare urmăresc descoperirea și înțelegerea frumosului, a binelui și a adevărului ca elemente esențiale ale devenirii omului, dar și promovarea prin artă și știință a celor mai înalte valori morale: bunătate, modestie, prietenie, hărnicie.

Profesor: Aurora Dobrică

„Când cuvintele se întrerup, muzica începe...”

Heinrich Heine

În pași de dans

Fie că sunt la arte plastice, la arhitectură, la muzică, la teatru sau la coregrafie elevii colegiului nostru aduc în fiecare an premii la concursurile, festivalurile și olimpiadele județene, naționale și internaționale.

Pentru a atinge performanța este nevoie nu numai de talent dar și de multa muncă și seriozitate.

Catedra de coregrafie se poate mândri cu rezultatele pe care elevii le-au obținut la toate competițiile la care au participat. Promoția care anul acesta școlar va termina cei patru ani de liceu, poate fi considerată una de excepție și pot să afirm că este în același timp, promoția mea de suflet. Spun acest lucru pentru că eu, ca și alți profesori ai acestor copii minunați au avut nenumărate satisfacții și motive de a fi mândri de ei.

Din primul an de când am început să le conduc pașii în acest tărâm minunat al dansului, am citit în sufletul lor dorința de a se remarca, de a face performanță, de a dori să câștige. Acest lucru i-a mobilizat și le-a insuflat acea forță a spiritului, care împreună cu puterea corpului, poate face adevărate minuni.

Am văzut în ei niște învingători și așa a și fost! Niciodată nu m-au dezamăgit, începând cu clasa a IX-a la toate concursurile naționale, premiile 1,2,3, la care râvnesc toți participanții, au fost adjudecate de elevii de la Iași, de la Colegiul de Artă „Octav Băncilă”, prin Berilhoi Andrei – Dan, Chițanu Ovidiu și Negru Alexandru – Cătălin.

În anul 2005 s-a obținut premiul I la Concursul Internațional de Balet de la Mannheim, Germania și s-au susținut recitaluri de balet în Elveția, Italia, Germania, Franța și în îndepărtata țară a soarelui, Japonia.

Și anul 2006 a fost un an al succeselor deoarece elevii Negru Alexandru și Chițanu Ovidiu au obținut două burse de studiu la celebra Academie de Balet din New York, SUA, iar Berilhoi Andrei a obținut o bursă de studiu la Academia de Balet din orașul Mannheim, Germania. În urma unui concurs Chițanu Ovidiu studiază începând cu anul școlar 2007-2008 la renumita Academie de Balet de la Leningrad.

În luna martie a acestui an Negru Alexandru Cătălin este invitat să participe la un festival internațional de balet în Japonia la Tokio.

Așteptăm Olimpiada națională de balet cu convingerea că și acolo elevii noștri vor face o figură frumoasă ca și până acum.

Profesor: Gheorghe Iftincă

Frédéric Chopin

(1810 – 1849)

În pleiada compozitorilor romantici, Frédéric Chopin înseamnă întruchiparea lirismului și melancoliei.

Spre deosebire de contemporanii săi, Frédéric Chopin compune aproape în exclusivitate pentru pian, acest instrument devenind un adevărat "alter ego" al muzicianului.

Deși în jurul vârstei de douăzeci de ani începe să frecventeze cercurile artistice și intelectuale din Paris, compozitorul polonez va rămâne fidel idealurilor sale estetice, fiind alături de reprezentanții primului val al școlilor naționale, unul dintre promotorii cei mai inspirați ai tradiției muzicale a poporului său.

Să ne amintim de originalele sale cicluri pianistice ale caror titluri sugestive se revendică în mod direct de la sursa folclorică: Mazurci, Poloneze și Balade.

Sensibil poet al pianului, Chopin va conferi valsului – un dans la modă în saloanele vremii – valoarea unui gen muzical inedit.

Am menționat câteva dintre genurile marcante de amprentă stilistică inconfundabilă a compozitorului, dar creația sa pentru pian este mult mai vastă cuprinzând: Preludii, Studii, Nocturne, Impromptuuri, Fantezii, Variațiuni, precum și Sonate și Concerte dedicate aceluiași instrument.

Frédéric Chopin era de o natură discretă, interiorizată, ceea ce justifică rarele sale apariții publice.

Cu toate acestea, prezența sa în sălile de concert era încununată de fiecare dată de un imens succes iar printre cei care l-au răsplătit cu aplauze s-au numărat și marii săi confrăți romantici precum Liszt, Berlioz, Mendelssohn Bartholdy. „Ne amintim de prima sa apariție în saloanele Playel”, va scrie Liszt, „când aplauzele mereu repetate nu reușeau să exprime suficient încântarea pe care am trăit-o în fața acestui talent poetic și numeroase inovații fericite în formele artei sale”.

Dar ce impresiona atât de mult în stilul său componistic și pianistic?

Desigur, melodia debordantă, cu frumoase inflexiuni cromatice și uneori modale, modulațiile neașteptate la tonalități îndepărtate, frumusețea neobișnuită a armoniilor sale, acel permanent rubato, în care se mișcă întreg discursul muzical. Dar dincolo de complexitate, muzica lui Chopin se distinge prin farmecul sonorităților impregnante de o afectivitate tipic romantică și de un etos autentic polonez.

În plan afectiv Chopin a trăit pasiunea intensă pentru scriitoarea George Sand care nu i-a împărtășit sentimentele, aducându-i multă dezamăgire și suferință. Multe dintre accentele melancolice, nostalgice, uneori chiar tragice din muzica sa, datorându-se acestei laturi a existenței sale.

Din nefericire, tuberculoza, care era boala secolului al XIX-lea, l-a răpus la o vârstă tânără, doar treizeci și nouă de ani.

Dar ceea ce a lăsat umanității până atunci, creația sa muzicală, a învins barierele timpului dăinuind pentru vecie cu fiecare generație de iubitori ai frumosului artistic.

Muzica privită interdisciplinar

Secolul XX – epocă a diversității culturale și artistice – este guvernat de cele două mari direcții stilistice și estetice: **tradiția și inovația**, direcții care (deși sunt antinomice) coexistă în toate științele și formele de manifestare artistică.

Muzica – limbaj de intercomunicare umană – se apropie și se asociază de cele mai multe ori cu toate științele (Yannis Xenakis – Muzica și matematica) și toate artele (Impresionismul muzical și artele vizuale: Claude Debussy-Jean Monet), demonstrând astfel adaptabilitatea limbajului sonor și diversele modalități de interpretare ale acestuia în situații inedite.

Fără a fi necesară o analiză amănunțită a oricărui discurs muzical – fie acesta univocal sau multivocal – sensul și semantica artei sunetelor stau mărturie scopului primordial – **Katharsis** (definit în Antichitate).

Tendința societății contemporane este de reîntoarcere la adevăr, valoare și înțelegere și, în acest scop, arta sonoră este abordată interdisciplinar, demonstrând astfel calea educației artistice moderne. Pe această linie s-a desfășurat în luna februarie **Ediția a X-a a Sesiunii de Comunicări științifice „Muzica privită interdisciplinar”** la Colegiul de Artă „Octav Băncilă” Iași.

Participanții – atât elevi cât și cadre didactice de cultură generală și discipline de specialitate (Educație muzicală, Istoria muzicii, muzică instrumentală, canto) au prezentat atât studii de cercetare fundamentală asupra muzicii vocale și instrumentale, cât și articole estetico-stilistice, muzicologice și didactice, lucrări ce vor fi integrate într-un volum de Studii de Muzicologie.

Astfel, au fost abordate aspecte ale limbajului muzical vocal: **Mirabela Iușcă** - Fernando Obradors – Cântece clasice spaniole, **Cornel Solovăstru** - Liedul romantic – Franz Schubert și Robert Schumann; tehnici de interpretare instrumentală: **Carmen Zaharia-Danicov** - Contribuția suitelor pentru violoncel de J. S. Bach la îmbogățirea patrimoniului muzical, **RALUCA**

GHEORGHIU(BRAȘOV) - Importanța pedalizării în interpretarea pianistică, **RĂZVAN**

MUREȘAN(BRAȘOV) - Articulația la trompetă - condiție necesară formării unei tehnici interpretative performante ș.a.; elemente stilistice specifice muzicii românești: **Ramona Brucăr** – Poemul coral în creația corală românească a secolului XX, **Loredana Marus** - Miorița în viziunea lui Tudor Chiriac, **Maria Georgeta Popescu** - Sergiu Celibidache – un vrăjitor în frac; problematice ale educației prin arte, elemente didactice: **Cornelia Apostol** - Câteva aspecte ale relației dintre medicină și muzică, **Dana Louise Barnea, George Alexa** - Simfonia timpului pe calea lui Bacchus, **Dumitru Cașcaval** - Muzica psaltică – adevărata emblemă a muzicii bizantine, **Adrian Dobranici** - Educația muzicală – perspective interdisciplinare, **Luminița Duțică** - Joc și creativitate muzicală. Aplicații moderne ale metodei Schultwerk de Carl Orff, **Alina Haraga** - Fizica și muzica, **Dorina Iușcă** - Muzica – modalitate de cunoaștere a omului. Un exercițiu de proiecție psihologică pe baza audiției muzicale, **Daniel Popa** - Pedagogia Waldorff – o provocare a învățământului contemporan, **Ioan Răducea** - Simbolistii francezi ca sursă pentru muzicalitatea bacoviană, **Simona Trofin** - Fundamentul etic în arta muzicală, etc., apelând (în marea majoritate) la exemplificare și demonstrație.

Deși, toate cele 38 de lucrări au fost total diferite (datorită perspectivei de abordare) fiecare în parte a punctat elemente generatoare și determinative ale interdisciplinarității artelor, în general – concepție care guvernează estetica secolelor XX, respectiv XXI.

În acest sens, tendința de simplificare a substanței muzicale în favoarea sensului și crezului artistic domină întreaga estetică a perioadei actuale, preocupările muzicologiei dovedindu-se a fi descoperirea și teoretizarea semanticii artei sonore în contextul „noi evoluții” artistice.

Profesor: Ramona Brucăr

Proiectele de parteneriat - încă o modalitate de educație a tinerilor - pledoarie pentru cultură -

Astăzi opțiunile tinerilor întru petrecerea timpului liber diferă mult - în funcție de structura lor psiho-afectivă, de gradul de cultură, de motivație și - nu în ultimul rând - de idealurile pe care și le conturează fiecare.

Proiectele de parteneriat (ne referim la cele coordonate de subsemnata) se constituie ca o oportunitate de educație cu dublu sens.

Pe de o parte, concertele camerale pe care le susțin elevii și profesorii de la Colegiul de Artă se constituie ca o invitație la cultură: invitație adresată publicului larg întru audierea unui repertoriu bogat, divers și foarte interesant, ce "acoperă" creații muzicale, dramatice și coregrafice începând din perioada Renașterii (de exemplu - concertele susținute la lăută "Renaissance" de domnul profesor Constantin Lazăr în cadrul manifestărilor internaționale "La Nuit des Musées" și "Festivalul Muzicii Mecanice"), până la creații datând din epoca modernă și contemporană.

Sunt demne de menționat aparițiile publice ale cvartetului de fagoturi "Sonora", coordonat de domnul profesor Valentin Petrescu, momentele coregrafice susținute de tinerii balerini îndrumați de domnul profesor Gheorghe Iftinca, dramatizarea "Fuga" după I. P. Culianu, demers coordonat de doamnele profesoare Aneta Boț și Eugenia Vatamanu, prezentat în cadrul proiectului "La Nuit des Musées", parada costumelor de epocă - nelipsită de la fiecare dintre edițiile Festivalului Internațional al Muzicii Mecanice și multe altele, pe care nu le enunțăm din lipsă de spațiu.

Pe de altă parte, locațiile în care se desfășoară concertele camerale adăpostesc mari valori spirituale și culturale, cu care liceenii au oportunitatea de a se familiariza. Îmi amintesc interesul manifestat de unii dintre elevi când au privit viela - un instrument asemănător viorii, datând din secolul al XVIII-lea, aflat în colecția Muzeului Științei și Tehnicii "Stefan Procopiu", sau automatele muzicale din splendida colecție a aceleiași instituții de cultură, printre care se numără unicatele: orga automată originară din Austria (de la mijlocul secolului al XIX-lea), orga cu cilindri (cu repertoriu de cântece românești), orchestrionul Phonolist Violina (Germania, 1918) și multe alte asemenea bijuterii care încântă privirea și sufletul.

Aceeași bucurie estetică o manifestăm vizitând colecția de patrimoniu a Muzeului Literaturii Române "Casa Pogor", care cuprinde obiecte ce au aparținut unor personalități de marcă ale culturii române.

Foarte recent (începând din 2 aprilie 2008) concertele camerale din cadrul proiectului "Interferențe" se desfășoară în incinta muzeului "Poni - Cernătescu", o altă oază de spiritualitate românească - mai precis: ieșeană.

Să nu uităm de concertele camerale aferente proiectului "Confluențe", realizat în parteneriat cu Centrul Cultural German Goethe Zentrum, în cadrul căruia tinerii instrumentiști se familiarizează cu marile creații muzicale aparținând compozitorilor din spațiul german.

Nu în ultimul rând, Simpozionul Național "I.P.Culianu" oferă tinerilor posibilitatea să se apropie de creația literară și filozofică a maestrului, autorul Pergamentului diafan...iar proiectul "El Nuevo Milenio"- în parteneriat cu Centrul Cultural al Americii Latine și Caraibelor - a fost o adevărată provocare: tinerii de la clasa de canto, acompaniați la flaut de Mihaela Grigoraș și la chitară de domnul profesor Laurențiu Topală, au susținut un concert de colinde și cântece de Crăciun în limba spaniolă, fiind primiți cu mare căldură de audiență.

Adăugăm că prin manifestările din cadrul proiectelor de parteneriat ne facem cunoscuți și utili comunității căreia îi aparținem și promovăm disciplinele artistice care se studiază în instituția noastră de învățământ.

Conform afirmației inițiale, în peisajul cotidian ofertele sunt inimaginabil de multe. Nu toți tinerii au standarde înalte și repere solide - mulți cad în capcana consumului de programe și manifestări cu valoare îndoielnică. Prin rolul pe care și l-au asumat, profesorii pot interveni, provocându-i pe aceștia să aibă aspirații înalte, să viseze la roluri memorabile, cu efecte benefice pe termen lung.

În acest context, proiectele de parteneriat reprezintă încă o modalitate de educație, o piesă importantă dintr-un puzzle numit apropierea și respectul pentru valorile autentice ale culturii.

Profesor: Carmen Zaharia-Danicov

„Nu sunt atâția ochi pe pământ câtă frumusețe e în jur.”

Grigore Vieru

De vorbă cu natura

Cînd simt că am nevoie să stau față în față cu mine, cu sufletul meu, cînd nu văd nici o persoană căreia să-mi pot deschide sufletul îmi găsesc refugiul în inima Naturii, în parc, în fața lacului în care se oglindește peisajul frumos al toamnei. O zi perfectă acolo acordează strunele sufletului, lăsînd un gust dulce al vieții, fermecată pentru totdeauna.

Se lăsa răcoarea, pomii ca niște statui așteptau deja să dispară veselul verde a verii schimbîndu-se în caldele culori toamnatice, lacul aburea, pe cer pluteau norii cenușii... totul în jur ar mai dori puțin soare, puțină lumină, puțină căldură. Dar, iată-că începe o ploaie măruntă, urmată de o furtună ușoară ce răspîndește în aer mireasma verii, probabil pentru ultima oară. Vîntul aruncă în aer stropi grei și limpezi de apă curată și rece.

Simțeam fiorii ce mi-i transmitea fiecare picătură de ploaie și tresăream la fiecare atingere rece.

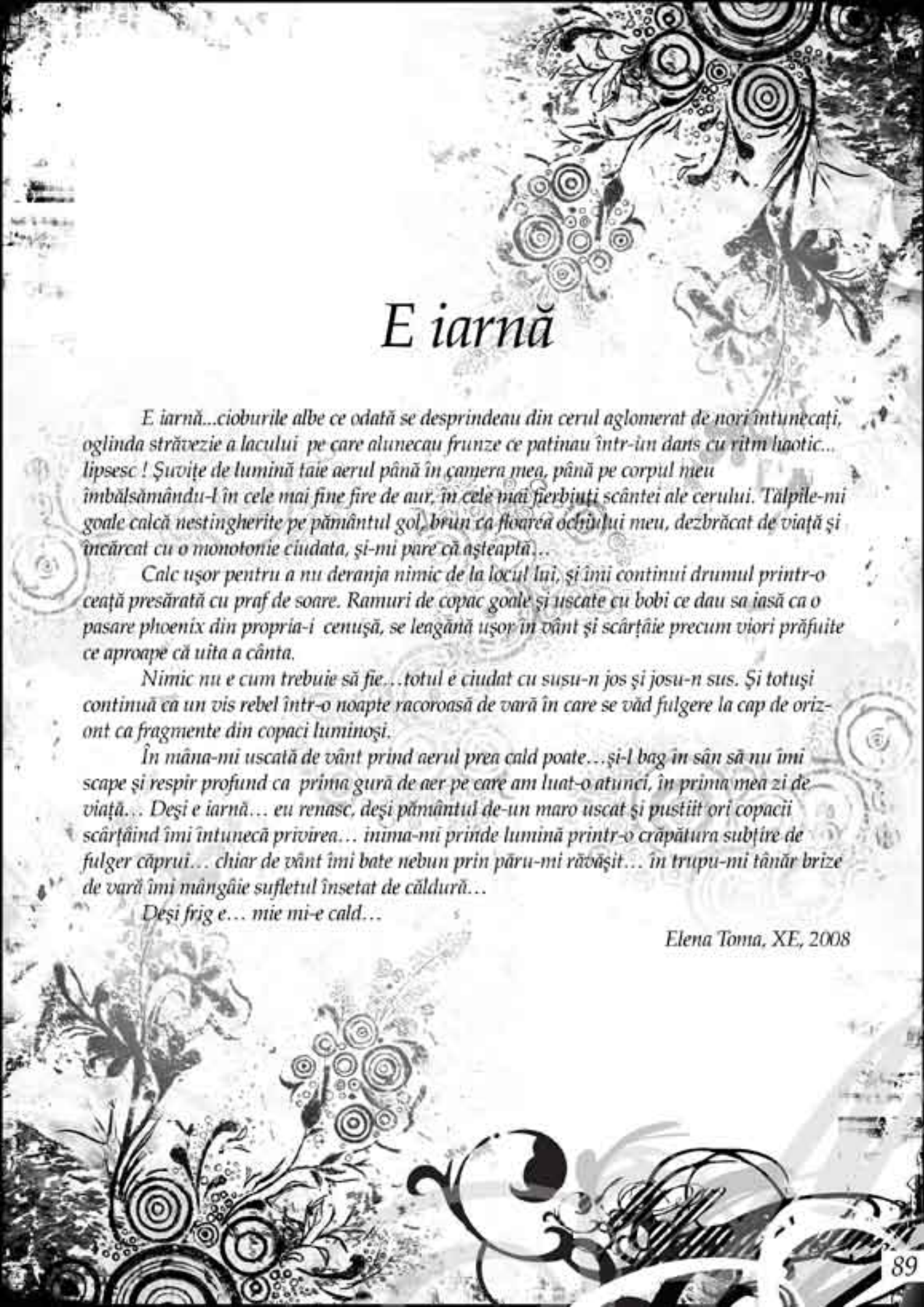
Vreau să mă retrag din lumea miraculoasă descoperită acolo, dar dorințele-mi sunt zadarnice – priveliștea de acolo mă fascinează tot mai mult, și mai mult.

Ploaia promite să se termine repede, și pentru prima dată-n viață nu vreau să mă despart de culorile reci ale ploii. O frunză s-a desprins ușor de creangă și aluneca în aer ca o lebădă pe apele lacului albastru. E atît de lină această cădere, asemenea unui dans încît urmărindu-l nici n-am observat cum a încetat ploaia. Biruitoare, apa s-a așezat între maluri, potolitoare, netedă ca o oglindă.

O viață întreagă aș admira acest frumos peisaj... Mă gîndesc acum cît de imperfect trebuie să fie sufletul ce nu se poate molipsi de bine și frumos.

Ecaterina Ciornii, XIX, 2008

E iarnă

E iarnă...cioburile albe ce odată se desprindeau din cerul aglomerat de nori întunecați, oglinda străvezie a lacului pe care alunecau frunze ce patinau într-un dans cu ritm haotic... lipsesc ! Șuvoițe de lumină taie aerul până în camera mea, până pe corpul meu îmbălsămându-l în cele mai fine fire de aur, în cele mai fierbinți scântei ale cerului. Tălpile-mi goale calcă nestingherite pe pământul gol, brun ca floarea ochiului meu, dezbrăcat de viață și încărcat cu o monotonie ciudată, și-mi pare că așteaptă...

Calc ușor pentru a nu deranja nimic de la locul lui, și îmi continui drumul printr-o ceață presărată cu praf de soare. Ramuri de copac goale și uscate cu bobî ce dau sa iasă ca o pasare phoenix din propria-i cenușă, se leagănă ușor în vânt și scârțâie precum viori prăfuite ce aproape că uita a cânta.

Nimic nu e cum trebuie să fie...totul e ciudat cu susu-n jos și josu-n sus. Și totuși continuă ca un vis rebel într-o noapte racoroasă de vară în care se văd fulgere la cap de orizont ca fragmente din copaci luminoși.

În mână-mi uscată de vânt prind aerul prea cald poate...și-l bag în sân să nu îmi scape și respir profund ca prima gură de aer pe care am luat-o atunci, în prima mea zi de viață... Deși e iarnă... eu renasc, deși pământul de-un maro uscat și pustit ori copacii scârțâind îmi întunecă privirea... inima-mi prinde lumină printr-o crăpătura subțire de fulger câprui... chiar de vânt îmi bate nebun prin păru-mi răvășit... în trupu-mi tânăr brize de vară îmi mângâie sufletul însetat de căldură...

Deși frig e... mie mi-e cald...

Elena Toma, XE, 2008

O vacanță de vis in Italia

Într-o lume marcată de viteză, de competiție, de dorința acerbă de ascensiune, suntem adeseori copleșiți de stres. Visăm astfel la sublimul unei vacanțe, dorindu-ne să evadăm din haosul cotidian.

Mulți tind să aleagă locuri exotice cu plaje aurii, cu ape azurii și vegetație luxuriantă. Însă misterul orașelor care păstrează parfumul trecutului, arta și istoria care învăluie aceste locuri speciale, caracterizează o altă dimensiune a ceea ce înseamnă vacanță.

Un astfel de tărâm, cu un fundament istoric incontestabil, este Italia, pe care am avut șansa să o vizitez. Impresiile lăsate de orașele în care istoria este scrisă în străzi, clădiri și monumente, sunt infinite. Aș putea totuși să rezum câteva, sperând că vă voi convinge să o vizitați și voi.

Călătoria mea a început din Veneția, care rămâne totodată și primul oraș din inima mea. Străzile ca un labirint, castelele poleite și piațetele, toate străbătute de apă, alcătuiesc un oraș de o bogăție culturală rară și de o frumusețe fără margini care-i conferă unicitatea.

Gondolele care plutesc alene, ca prin vis, pe apele verzui, îți amintesc că ești într-un loc unic în lume, unde nici o plimbare pe o alee oarecare nu este la fel cu cea anterioară, unde însuși spiritul Veneției emană o stare de bine, de frumos. Acesta este, cred, motivul pentru care Veneția este considerată un oraș – talisman al iubirii.

Desprinzându-mă cu greu din acest eden, mi-am continuat călătoria plecând spre Pisa. Acolo am făcut cunoștință, bineînțeles, cu faimosul turn înclinat („Torre Pendente”).

Când am ajuns la Roma nu știam în ce parte să mai privesc, ce să mai vizitez, să mai studiez, ca o devoratoare de cultură, de artă, de istorie. Orașul părea aida celui antic, în centrul său au rămas în picioare mari părți ale zidurilor măcinat de vreme, care continuă să mai impresioneze și astăzi după atâtea sute de ani. Colosseum-ul, cu vasta lui arenă, trona parcă la fel de viu ca și atunci când gladiatorii luptau pentru însăși viața lor în uralele spectatorilor. Fontana dei Trevi îndemna turiștii să arunce un bănuț în apa ei, pentru a se asigura că se vor întoarce la Roma și că dorința pusă la aruncarea bănuțului, se va îndeplini. Cu proporțiile sale incredibil de perfecte, după 1900 de ani de la construirea lui, Pantheonul este considerat încă a fi un miracol al Romei, domul acestuia rămânând până în secolul al-XV-lea cea mai mare construcție de acest tip din lume. Forumul și columna lui Traian, Basilica San Pietro, Basilica Santa Maria Maggiore, piețele grandioase m-au fascinat și le priveam absorbită, descoperindu-le tot mai captivante.

După o săptămână am fost încă o dată surprinsă plăcut de frumusețea Italiei, descoperind minunata zonă a Liguriei, unde marea se îmbrățișează cu muntele, dându-ți un sentiment ciudat de ironie, pentru că dacă mulți dintre noi, când ne pregătim de vacanța în România, trebuie să alegem între munte și mare, în Italia ne putem bucura în același timp de amandoua.

Stând pe plajă și privind în zare vedeam munții acoperiți de plumburiul norilor; în timp ce plaja era scăldată în razele soarelui, la câțiva kilometri depărtare în munți, ploua. O notă distinctă a peisajelor din această zonă era dată de pietrișul care înlocuia nisipul, pe care ne așteptam să-l vedem cu toții când mergem la mare.

Datorită lanțurilor muntoase ale Alpilor și Apeninilor, care feresc de vânturile din nord, Liguria are o climă plăcută pe tot parcursul anului, ceea ce favorizează plantațiile de măslini, viță-de-vie și diverse legume. Astfel această zonă s-a ales cu o lungă tradiție gastronomică.

Așadar în această săptămână petrecută pe coasta Liguriei, care de pe hartă seamănă cu un curcubeu, am încercat să mă bucur de cât mai multe specialități din bucătăria italiană. Am fost surprinsă de sutele de rețete de paste sau de orez, de aparent ciudatele combinații de dulce cu sărat și de varietatea de mirodenii atât de puternice.

Împărtășindu-vă aceste amintiri am revăzut, cu ochii minții, locurile aparte ale Italiei, și m-am trezit cu dorul și nostalgia în sufletu-mi sensibilizat de atata frumusețe.

Elena – Sandrina Ionescu, XI E. 2008

Coordonator: Prof. Carmen Huma

*„Timpul meu îngăduie, timpul îmi aparține
numai mie.”*

Dostoievski (Idolul)

Rossao

Black & White Collection

Lucrarea de față încearcă să reconsidere prin ochii unui tânăr designer imaginea unei colecții de modă privite din alt punct de vedere decât cel cotidian.

M-am implicat în crearea unei colecții în putere să schimbe felul în care femeile se privesc pe ele însele și felul cum arată. Am apelat la stilul ready-to-wear astfel încât, ca femeie, să pot purta o rochie simplă din toate punctele de vedere, dar care să te facă să te simți deosebit de frumoasă. Ținutele în cauză au trecut printr-o gamă largă de schimbări până au ajuns la starea inițială, la stadiul de produs final.

Prin amplitudine, ritm, culoare și celelalte mijloace de expresie plastică, am modelat o înfățișare cât mai aproape de idealul pe care o femeie și-l dorește în viață și anume, frumusețea și simplitatea. Colecția a fost concepută din trei produse vestimentare și ca surpriză anumite părți au fost create pentru o posibilă detașare.

Ca material, am folosit bumbacul, o fibră naturală, polimerică, vegetală, recoltată de pe semințele plantei de bumbac. Un dress din fibră de poliamidă și elastan a venit în completarea ținutelor iar unul din dress-uri a fost și accesoriizat. Alegând nuanțele alb – negru, eleganța și stilul vestimentației a fost impus de cromatică.

Corsetul ne poate modela corpul, susține sânii și subțiază talia, iar în timpurile noastre corsetele trec din vestimentația de boudoir în garderoba noastră zilnică.

De aceea în partea superioară a ținutelor am adăugat corsete strânse, închise prin fermoar cu talia în unghi, așa cum se purtau în perioada anilor 1808-1859. Este extraordinar câtă feminitate se poate ascunde în aceste corsete, decoltate la piept oferind un aer de eleganță și naturaleză.

În partea inferioară am lăsat impresia de două ținute în una deoarece anumite părți din rochie au putut fi detașate prin ajutorul unor capse. Astfel am oferit un nou aspect vestimentației prin deformarea aspectului inițial.

În timpul celui de-al doilea război mondial ideea de fabricare a nasturelui din plastic a venit de la conceptul de creare a anumitor piese, a avioanelor datorită durității și transparenței sale.

Am ales nasturele de plastic brodat cu diferite motive ca și accesoriu pentru ținuta mea, deoarece completează costumele sau costumele sare în ajutorul acestuia.

Astfel am ajuns la ideea că rochiile vor fi în strânsă legătură cu accesoriul și pentru a-mi susține acest concept, apelarea la un joc al nasturilor pe material, urmărind ca poziționarea lor să fie în linie amestecând nasturi de diferite mărimi (mici, mijlocii și mari) a fost benefică.

Colierul uneia dintre rochii a fost atașat acesteia, și este în întregime format din nasturi, pe un suport din saten alb.

Cele trei rochii au fost unite între ele printr-un nasture alb situat la două dintre acestea pe mijlocul taliei, iar cel de-al treilea pe mijlocul colierului mai sus menționat.

Colantul accesoriizat a suportat un material din bumbac alb pe care au avut loc ca și la rochii nasturi. Atașarea celor două materiale una de cealaltă s-a făcut prin capse. Am oferit ochiului un traseu de urmat prin linii ce parcă continuau a se uni una de cealaltă. Cele trei ținute au fost tratate asemenea unor compoziții nefiind necesar să adaug ceva în plus sau să scot ceva din vestimentație.

Ideea de defilare a fost una cu totul diferită. Mi-am dorit să ofer publicului o altă viziune și să rup din monotonia unei simple prezentări de modă. Am oferit o prezentare în pași de dans pe muzica lui Justin Timberlake completând cu o coregrafie bine pusă la punct.

Conceperea acestei colecții, pentru mine a reprezentat o cale de a-mi exprima fără limite viziunea asupra unui produs vestimentar și de a interpreta elemente diferite pe care să le formez sau deformez conform dorinței și imaginației mele.

Alexandra Mărgineanu, XFD, 2008

Colecția ALB-NEGRU
Alexandra Mărgineanu
(design vestimentar)

Schiță de autoportret

M-am născut la 13-03-1994 în Iași. De la vârsta de 4 ani am îmbrățișat arta picturii, fiind îndrumată de prof. artist plastic Petrache Bicer.

Prima expoziție personală am avut-o la vârsta de 6 ani în sala Complexului Muzeal Moldova-Palatul Culturii Iași.

Până în prezent am avut 8 expoziții personale, expunând în spații ca: Biblioteca Gheorghe Asachi - Iași, Casa Pogor - Iași, Muzeul Unirii - Iași, Școala George Coșbuc, Școala Gheorghe Asachi - Iași. De asemenea, am participat la numeroase expoziții de grup în țară și străinătate (Bârlad, Timișoara, Pașcani, București, Oradea; Japonia, Ungaria, Republica Moldova, Iugoslavia).

În toată această perioadă am participat la numeroase concursuri interne și internaționale, ocupând locurile I (Iași, Bârlad, Timișoara, Ungaria) și II (Oradea).

Lucrările expuse au fost vernisate de criticul de artă Valentin Ciucă precum și de prof. muzeograf Aurel Istrate.

"Sarah Daria Muscalu-Un copil minunat"

"...Este limpede că orice copil exprimă o nouă minune a lumii. Cu atât mai mult cu cât dovedește însușiri artistice prin dorința de a se exprima pe sine prin intermediul picturii. Observ și în expoziția de la Galeriile Bibliotecii Gheorghe Asachi că ea, pictând, face din joc un lucru foarte serios...."

"...Nu uit nici o clipă că am de-a face cu căutarile și izbânzile unui copil deschis spre toate azimuturile... Ceea ce am văzut acum merită tot interesul și scoate din seria copiilor talentați un nume pentru ziua de mâine. O zi ce poate dura întreaga viață..."
(februarie 2003)

"Reîntâlnire cu Sarah"

"...Poate că unii dintre dumneavoastră își mai amintesc surpriza provocată de o fetiță de doar vreo cinci-șase ani care ne-a invitat la o expoziție de debut organizată pe holul din proximitatea Sălii Voievozilor de la Palatul Culturii. Vastitatea spațiului, înălțimea celestă a bolților făcea ca expozanta să fie, vorba lui Creangă, doar un bot cu ochi, iar lucrările niște scrisori colorate expediate pe adresa eternității.

Toți știam însă că micuța și frumoasa Sarah este îndrumată artistic de veritabilul deescoperitor de talente ieșean pictorul Petrache Bicer. Am înțeles atunci că totul a pornit dintr-o joacă unde plăcerea combinării culorilor, uneori poate ilustra o vocație și deveni, în timp, o carieră....

Protejată cu grijă de agresiunile vizuale ale zilei de azi, Sarah Daria Muscalu, pe cale de a deveni artistă... trebuie să gestioneze darurile talentului cu firescul cu care doar copii se mai pot lăuda..."

(iunie 2006)

Valentin Ciucă-Exerciții de fidelitate
Eseuri, portrete, vernisaje-2007

Sarah - Daria Muscalu, VII-B, 2008

Un profesor, un înger

Toamnă. Zi rece și aspră. Cine s-ar fi gândit că acea zi va deveni una nemaipomenită, o zi pe care o va prețui și nu o voi putea uita vreodată?

Cu câteva zile în urmă, primisem o vizită din partea unui prieten mai vechi al familiei. La doar patru anișori, un copil care nu-și găsea locul prin casă, printre discuțiile celor mari, nu putea face altceva decât să deseneze. Era singura modalitate în care mă puteam debransa de zilele urâte și ploioase și puteam evada în galaxia mea plină de vise, de culori și de liniște!

Întinsă pe covor cu o hârtie în față și câteva creioane colorate am început să desenez – lucru cu care părinții mei erau obișnuiți și cu care, dealtfel, toți copiii cochetau, sperând să devină mari artiști.

Mândră că izbutisem să termin nemaipomenitul portret al mamei, un lucru neașteptat atât de mine, cât și de părinții mei, ne-au făcut uriași! Un nume important din pictura ieșeană contemporană, musafirul nostru, mi-a mângâiat auzul cu numele celui care va deveni cel mai de seamă om din viața mea, mărturisindu-ne:

- Fetița asta-i talentată! Trebuie s-o duci la Bicer!

Nu mai auzisem niciodată de acest om, dar am simțit că din acel moment viața mea s-a schimbat total.

Și așa a și fost!

A doua zi, „am străbătut ulițele cele vechi ale leșului” cum spunea tata, și am ajuns la o căsuță primitoare, cu pereții exteriori pictați în culorile vii ale copilăriei.

Prin spatele tatei, mai speriată, mai bucuroasă de primirea casei, am intrat, apoi am deschis mai multe uși, până am ajuns într-o odaie mică, dar luminoasă.

În jurul meu erau gevaște la care lucrau copii, iar într-un colț al încăperii era un om mic pe chipul căruia se citea copilăria și dragostea pentru tot ce însemna copil.

Ochii mărunți și negri, părul – zuluși prin care se zărea câte un tir alb încercând parcă să-i redea numărul anilor pe care-i purta, mâinile „măzglălite” de culori cum obișnuia a spune, ascundeau un om mare, un om căruia cu greu îi găseai un defect, un înger pentru toți elevii pe care i-a îndrumat cu atâta voință.

L-am privit îndelung cât a discutat cu tata, apoi m-a așezat la una din puținele mese goale, mi-a dat culori, pensoane, tot ce-mi trebuia, spunându-mi:

- Acum, că te-am văzut, vreau să te cunosc cu adevărat! Desenează-mi ce vrei tu.

Nu mai știu ce-am desenat atunci, dar îmi amintesc că a fost plăcut impresionat.

De atunci, în fiecare săptămână, mergeam la atelier, bucuroasă, dar reproșându-mi că nu găsisem acel loc mirific mai devreme.

Mireasma de lemn din încăpere, lumina blajină și vocea poleită a domnului profesor, m-au urmat și m-au îndrumat multă vreme, ar spune unii.

Pentru mine, acești nouă ani petrecuți alături de dumnealui, nu-i voi putea uita nicicând, îi voi purta în sufletul meu povestindu-i mai departe și mândrindu-mă că am avut uriașa șansă de a cunoaște un om de o asemenea valoare.

„Domnul profesor”, cum îl strigam toți, mi-a făcut cunoștință cu arta, cu frumosul, ajutându-mă să-mi descopăr talentul, iar asta mi-a schimbat radical viața, îndreptând-o spre o cale în care nu puteai vedea lumea decât prin ochii plini de bunătate și frumusețe. Domnul Bicer nu este pentru mine doar un model pe care îl voi urma toată viața, și voi încerca să-i descopăr toate tainele pe care le-a luat cu el însă prea devreme, dumnealui este îngerul meu păzitor, este definiția culorilor sufletului meu.

Voi regreta mereu că nu am putut să-l ajut cunțea, că nu am putut să-i dau șansa să împărtășească din cunoștințele și dragostea sa și altor copii, căci s-a stins mult prea devreme, luând cu el dragostea, prețuirea și sufletul meu.

Ziua aceea de toamnă ploioasă s-a încheiat cu o furtună năprasnică. În acea noapte am văzut prin sticlirea ferestrei, Luceafărul pierzându-și din strălucire, am ascultat plânsetul stelelor și al lunii și am știut că se va sfârși povestea culorilor copilăriei mele.

Acum încerc să-mi fac ordine în gânduri, să păstrez doar amintirile frumoase și să mă gândesc la viitor.

Dar mai am o singură dorință.

Printre ultimele cuvinte ale domnului profesor a fost rugămintea de a nu lăsa pictura și de a lucra în continuare. Și așa voi face! Însă dorința mea cea mai arzătoare este aceea de a ajunge medic, să salvez viața altor profesori, căci alți medici nu au putut salva viața profesorului meu!

Sarah - Daria Muscalu, VII B, 2007

DOI ANI DE LICEU ÎNTR-UN SINGUR AN ȘCOLAR

Născută în Iași într-o familie de artiști, părinții fiind profesori de pian, Raluca Andreea Pânzariu, a început studiul pianului la vârsta de cinci ani sub îndrumarea mamei sale. Pe parcursul școlii își desfășoară activitatea pianistică sub îndrumarea părinților. Termină liceul în 2003, făcând parte din programul „Doi ani într-un an școlar”, fiind absolventă a clasei a-XII-a cu media generală 10.

La Universitatea de arte „G. Enescu” din Iași, continuă studiul pianului sub îndrumarea profesorului universitar Mircea-Dan Răducanu, și absolvă Facultatea de interpretare cu media 9.97, fiind șefă de promoție. De-a lungul anilor de studiu, Raluca Pânzariu participă la numeroase concursuri naționale, internaționale și olimpiade de muzică, unde obține numeroase premii. Dintre ele amintim: „Lira de bronz” - Suceava, Marele Premiu - Piatra Neamț, Premiul Special al Juriului - Cehia.

Paralel cu participarea la concursuri, Raluca susține numeroase recitaluri în țară și în străinătate (Republica Moldova, Cehia, Franța).

Activitatea artistică este însoțită și de cea concertistică cu orchestrele simfonice ale Filarmonicii „Moldova” din Iași, Universității de artă „G. Enescu” și Colegiului Național de Artă „O. Băncilă” din Iași, repertoriul cuprinzând concerte de: Haydn, Mozart, Beethoven, Liszt și J. Fischer. Din anul 2007 este profesor titular-pian la Colegiul Național de Artă „O. Băncilă”.

Perfecționarea instrumentală este continuată prin admiterea sa la doctorat, fiind cea mai tânără doctorantă (22 ani) din istoria Universității, și prin participarea la cursurile de măiestrie pianistică susținută de către profesor Andreas Henkel și profesor Bernd Zack din Germania. Deodind reale calități pedagogice, profesoara Raluca Pânzariu a obținut rezultate remarcabile cu elevii clasei de pian care au participat la concursuri naționale și internaționale. Astfel, elevul Todica George, cls. a-VIII-a, a obținut patru premii internaționale, trei premii I naționale și un premiu special.

Seriozitatea, tenacitatea și perseverența sunt câteva trăsături ale personalității domnișoarei doctorand Raluca-Andreea Pânzariu.

Prof. drd. Marin Pânzariu

ELIANA
Zaharia-Danicoș

„Am salvat viața din cauza de „grecuț”
de la părinți, am început și
să cânt la lăută pentru profesorii
mei. Din acest motiv – are
mult mai puțin parcursul ei.”

Născută la Iași într-o familie de artiști (tatăl = actor, mama – profesoară de pian), Eliana Zaharia-Danicoș a început studiul pianului la vârsta de 4 ani sub îndrumarea mamei sale, pentru ca – de la vârsta de 10 ani – să se dedice studiului violei. Prima sa profesoară de violă a fost Alexandrina Vasilache, de la Colegiul Național de Artă „Octav Bancilă” din Iași.

Începând din anul 2004 a beneficiat de îndrumarea lui Constantin Stanciu, profesor de violă la Universitatea de Arte „George Enescu” și membru în celebrul cvartet „VOCES”.

De asemenea, participă la cursuri de măiestrie interpretativă în țară și în străinătate, unde lucrează sub îndrumarea profesorilor Eszter Dudas (Ungaria), Daniela Rizova (Bulgaria), Olaf Adler (Germania) și Dan Mitu, solist și profesor la Orchestra Simfonică din Bilbao (Spania), care a devenit și mentorul ei. Incepe de timpuriu activitatea competițională, cucerind premii importante la concursuri naționale – locul I la Olimpiada Națională a Liceelor de Artă (edițiile 2001, 2002, 2003, 2004), precum și la concursul internațional „George Georgescu” – Tulcea (edițiile 2003, 2004, 2005).

În paralel, susține o bogată activitate concertistică, fie ca solistă, fie ca membră în diferite formații camerale, orchestrale sau corale. Astfel, cântă pe scene din România, Ungaria, Republica Moldova, Austria, Germania, Italia, Franța, Belgia, Olanda, Spania, Grecia, Ucraina.

În iunie 2007 absolvă cursurile Colegiului Național de Artă „Octav Bancilă” din Iași, fiind declarată șefă de promoție, iar din septembrie 2007 studiază viola sub îndrumarea lui David Quiggle, la Conservatorul Superior „Musikene” din San Sebastian, Spania.

„Încă nu mă pot gândi prea intens la viitor și nici la nivelul maxim la care aș vrea să ajung, pentru că în această profesie nu există limite.”

Expoziție de pictură monumentală „Tu de ce parte ești?”

Postura pe care ne-o asemănăm noi cei din Colegiul de Arte, reprezintă o mare responsabilitate, privind din perspectivă artistică. Ca viitori artiști ce vom transmite mesaje, aspirații prin alte căi, respectiv arta plastică, dans, muzică, teatru; fiind un reprezentant al artei frumoase aplicate, am încercat să arăt, să explic lumea mea, năzuințele.

În Noiembrie 2007 în urma unui proiect abordat la nivel de secție respectiv monumentală, am realizat o expoziție de grup în incinta Muzeului Literaturii „Pod Pogor Fiul” cu genericul „Tu de ce parte ești?”. Expoziția a durat o lună, profesori curatori fiind Liliana Gonciaruc și Oana Nicuta.

Am ales ca tema pentru lucrările mele „societatea”, lumea care ne înconjoară, care ne marchează, o lume schimbătoare, o societate diversă.

Având personalități opuse, cu idei, concepții diferite, fiecare din noi am încercat să arătăm lumea pe care o vedem, o percepem, sau cum am vrea să o găsim, și fiecare am făcut-o astfel.

Raportându-mă la titlul expoziției, deși este o sintagmă „Tu de ce parte ești?” este compus din două întrebări și anume „Tu de care parte ești?” și „De ce?”, întrebări ce se desprind din tema mai sus menționată.

Titlul îndeamnă privitorul să aleagă una dintre căutările noastre, asupra societății în care trăim, fiind el însuși parte din această lume, am încercat să-l facem parte din alte două lumi, viziuni, unde el alege una dintre ele și poate justifica alegerea.

Am vrut ca lucrările mele să evidențieze lipsă din societatea noastră a vieții spirituale, a relației noastre cu divinitatea, cu lumea sacră.

Dimensiunile mari ale lucrării mele subliniază ideea de gol ce trebuie împlinit, un gol în viața noastră, a oamenilor, iar alianța om-spirit poate echilibra golul.

În compozițiile mele, am creat o lume abstractă, un joc de culori, ce definesc viziunea mea, privind figurativul și nonfigurativul din jur. Expoziția a avut ca țel transmiterea unor mesaje, vizual abstractizate ce trag un semnal de alarmă asupra societății noastre ce decade din punct de vedere spiritual.

Cristian Veveriță, Irina Grosu, XII B, 2007

Irina Grosu si Cristian Veveriță
lucrări mixte

În stil italian

Sunt zile de sărbătoare pentru profesorii și elevii Colegiului Național de Artă "Octav Băncilă". Sunt zilele școlii noastre! S-au organizat și numeroase manifestări artistice, doar suntem la o școală unde arta este chiar la ea acasă. Astăzi este rândul nostru, al italienilor, să ne sărbătorim școala. Cum intri în sala de festivități, te învâluie ritmurile pline de patos ale muzicii populare italiene, aleasă special pentru a introduce invitații în atmosfera spectacolului ce va urma.

În spatele scenei emoțiile sunt din ce în ce mai mari; pe unii dintre noi ne copleșește chiar cu totul. În sufletele noastre încep să vibreze trăiri nedescoperite până acum și încercăm să ne transpunem cât mai bine în personajul pe care îl interpretăm. Timpul trece prea repede... sau prea încet! Cei de la canto fac vocalize, iar cei de la balet se mișcă în pași de dans. Așa este înainte de fiecare spectacol.

Mari sau mici, artiștii vor să dea totul pe scenă, vor să cucerească cu arta lor spectatorii și să le smulgă ropote de aplauze și, de ce nu, să primească flori la scena deschisă, ca orice mare vedetă.

Între timp fiecare dintre noi trage cu ochiul în sală să vedem chipurile celor dragi pe care i-am invitat să ne fie alături, mama, fratele sau sora și, de ce nu, iubitul sau iubita.

De fiecare dată spectacolul poartă un nume sugestiv dat de doamna profesoară de italiană, Carmen Humă. Dumneaei a inițiat și coordonat seria acestor manifestări artistice, dedicate aniversării școlii noastre sau zilei naționale a Italiei.

Fie că s-a numit "Danza e musica per voi!", "Insieme", "In stil italian", spectacolul a fost la fel de frumos și a cucerit publicul.

Cel din această seară se numește "Festeggiamo!" adică "Să petrecem!" și nu oricum - "all'italiano". Nu este prima dată când prezintă spectacolul însă sunt la fel de emoționată ca la început.

Știu că reușita spectacolului depinde de mine. Prin mine îmi trec însă frânturi din celelalte spectacole și surâd plină de încredere.

Va trebui să fim la mare înălțime deoarece T.V.R. Iași va filma și va televiza momente din spectacolul nostru în emisiunea "Bună dimineața, Iași".

În curând scena și deopotrivă sala se vor lăsa cucerite de spiritul italian de muzica și de dansul atât de bogat reprezentat. Muzica ușoară italiană de ieri și de azi îi are ca invitați pe Laura Pausini și "straniile ei iubiri", pe Anna Tatangelor, câștigătoare la San Remo, pe "egoista" de Alexia, pe Eros Ramazzotti cu timbrul său inconfundabil și, bineînțeles, pe Totò Cutugno cu "Sono italiano". Ce-ar fi fost spectacolul fără un "italiano vero!"?

Ce misiune grea am, să prezint atâtea personalități din lumea muzicii!

Avem și alt gen de muzică. "O sole mio" și nemuritoare canzoneta italiană va vrăji cu siguranță "inima" sensibilă a publicului!

De fiecare dată când "am jucat" rolul prezentatoarei, mi s-a părut că momentele cu cea mai mare priză la public au fost cele în pași de dans. Și acum publicul va fi la fel.

Doi colegi de la coregrafie, talentați și medaliați, Bogdan și Petra vor intra în scenă pe ritmurile pasionale ale melodiei lui Nino d'Angelo "Senza geacca i cravatta", pe care, la un moment dat, o fredonăm cu toții.

Băieți și fete, în costume populare italiene se vor revărsa pe scenă într-o coregrafie uluitoare și pe o muzică populară autentică, siciliană și napoletană, care-ți merge la suflet.

Peste sala de spectacol se așterne întinericul, rămâne doar scena luminată de reflectoare. Nici n-am realizat parcă acest lucru. O atmosferă de poveste, păpuși, Pinocchio și zâna bună care desface vraja păpușilor sunt acum pe scena. A, deja am prezentat momentul cu care s-a deschis spectacolul. De când aud aplauzele publicului însuflețit de "jocul" de pe scenă! Mă trezesc din vis abia atunci când luminile se aprind în sală și la fel ca la început aud ritmurile pline de patos ale muzicii populare italiene și văd publicul în picioare aplaudându-ne. Însămnă că a fost frumos!

Andreea Dobritoiu, XI E, 2005

cof. coord. Carmen Hura

*Rezultatele la Olimpiada de Limba și literatura română
– faza județeană –
Martie 2008*

Premiul II

- 1 *Ioana Prepeliță VII C*
- 2 *Maria Hrișcă VIII*
- 3 *Maria Rădeanu IX*

*prof. Claudia Lefter
prof. Roxana Patraș
prof. Emil Munteanu*

Premiul III

- 1 *Sarah-Daria Muscalu VII B*
- 2 *Adriana Rotaru XI*

*prof. Aneta Boț
prof. Emil Munteanu*

Mențiuni

- 1 *Ana-Maria Ababei VI*
- 2 *Ioana Chiriță VI*
- 3 *Alina Budeanu X*
- 4 *Alexandra Adam IX*
- 5 *Ecaterina Reus IX*

*prof. Petronela Axinte
prof. Petronela Axinte
prof. Roxana Patraș
prof. Emil Munteanu
prof. Emil Munteanu*

Primăvara olimpiadelor

În natură, primăvara înseamnă mereu un alt început, ea fiind sinonimă renașterii, creației, culorii, vieții înseși. Urmând exemplul naturii, și oamenii trăiesc primăvara într-o efervescență și într-o bogăție a spiritului renăscut parcă.

Pentru viața unui elev, acest anotimp înseamnă tot creație, fie că se manifestă în literatură, în lumea dansului, în cea a desenului și a culorii, în lumea vrăjită a sunetului sau a teatrului. Primăvara nu poate fi decât un anotimp al selecțiilor, al întrecerilor, al concursurilor, al olimpiadelor.

Am ales să vorbesc de olimpiade și anume despre olimpiada de limbă italiană. Pentru mine, limba italiană este cea mai frumoasă limbă și poate cea mai îndreptățită de a fi studiată într-un liceu de artă. Îmi place limba italiană, o simt asemeni unei prietene dragi care mă cheamă la ea și mă așteaptă cu brațele larg deschise pentru a-mi oferi muzicalitatea, tandrețea și armonia din glasul ei. Dacă nu ar fi fost Italia și artiștii ei desăvârșiți, cu siguranță, patrimoniul artistic al planetei ar fi fost mult mai sărac, iar oamenii mai puțin artiști.

1998 este anul în care elevii de la Colegiul de Artă „Octav Bancilă” au participat pentru prima dată la Olimpiada de Limba italiană. De atunci și până astăzi, olimpicii, călăuziți de doamna profesoară Carmen Humă, au adus școlii 50 de premii, la faza județeană și nu mai puțin de zece premii la faza națională. Bucuria victoriei nu-ți aparține doar ție ca elev și concurent, în egală măsură, ea aparține și profesorului tău, care cu profesionalism și dăruire, ți-a împărtășit ceea ce știa și te-a făcut să înțelegi frumusețea unei limbi străine.

Chiar dacă faza națională s-a desfășurat la Ploiești sau Brăila, la Râmnicu-Bacău sau Cluj-Napoca, la Craiova sau la Vâlcea, drumul elevilor școlii noastre a fost încununat de fiecare dată cu succese măsurate în două premii doi, trei premii trei și cinci mențiuni. Prin olimpicii săi, Colegiul Național de Artă capătă un renume în plus, atât în propriul oraș, cât și la nivel de țară.

Și eu m-am numărat printre cei care au adus un premiu școlii și de aceea vă împărtășesc din experiența pe care am trăit-o în astfel de momente. Ca să ajungi la performanța de a stăpâni o limbă străină atât de bine încât să poți exprima cu ajutorul ei ceea ce simți, ceea ce gândești, ceea ce crezi sau ceea ce dorești, aproape la fel ca în propria-ți limbă, îți trebuie mai multă muncă și mai multă dăruire decât celorlalți. Nu este deloc ușor, uneori este chiar foarte greu și îți trebuie voință ca să mergi mai departe și să nu renunți, să nu te dai bătut în fața dificultăților. Probabil că atunci când ești într-adevăr pasionat de ceea ce faci, nu renunți niciodată și mergi până la capăt.

Olimpiada nu este doar o întrecere cu ceilalți, este mai ales o întrecere cu tine însuși, cu propriile tale capacități. Care este cartea de vizită a unui elev care vrea să devină olimpic? Să-i placă să studieze, să fie conștiincios și serios în ceea ce face, să nu se mulțumească niciodată cu ceea ce știe deja, să aibă curiozitatea de a descoperi tainele cunoașterii, să vrea să se autodepășească și să facă totul din pasiune, cu bucurie și cu plăcere.

Uitasem un lucru important: neapărat prin vene trebuie să-i curgă spiritul de competiție și determinarea care să-l facă să câștige cu orice preț. Nu cred că există bucurie mai mare, pentru tine ca elev, decât aceea de a-ți demonstra ție însuși în primul rând, dar și celorlalți, că poți fi bun sau foarte bun într-un domeniu, că a meritat să faci un efort în plus, pentru o cauză a ta, sau că a meritat să renunți la ceva, pentru a-ți îndeplini un vis. Nimic nu se compară cu acel vis cu ochii deschiși, în care te vezi printre învingători și mai ales cu împlinirea visului, cu transformarea lui în realitate.

Momentul în care, la fel ca în competițiile sportive, ți se cântă „îmnul” și „drapelul” flutură pentru tine și scoala ta, tu fiind unul dintre sutele ei de elevi, este unic, rămâne de neuitat. În acea clipă magică, uiți cât de greu a fost, ce mult ai muncit, câte emoții te-au copleșit, atunci simți doar bucuria victoriei și esti mândru de tine.

Credeți-mă, merită să trăiești astfel, mistuit de emoții, chinuit de întrebări până afli rezultatele și invadat de bucuria reușitei, atunci când te afli pe podium. Olimpiada este într-adevăr o competiție a minților ascuțite și a nervilor tari!

La prima participare, olimpiada reprezintă o experiență de viață inedită. După o astfel de experiență, care în esență este și o experiență a cunoașterii, nu rămâne în suflet și în minte, doar cu amintirea olimpiadei care a trecut, cu emoțiile și bucuriile ei, ci se sădește în sufletul tău, speranța celei care va veni... O victorie aduce după sine gândul și speranța unei alte victorii și acest lucru depinde doar de tine.

Anul acesta, Iașul, orașul nostru drag, are onoarea de a fi gazdă ospitalieră pentru Olimpiada de Limbi române, faza națională. Sute de elevi din toată țara vor încerca să culeaga laurii, atât de râvniti ai victoriei. Cu siguranță, și eu mă voi numara printre ei, alături de alți elevi de la Colegiul de Artă „Octav Bancilă”.

Pentru toți: succes!!!

Mihaela Surdu, XII G, 2008

Și anul acesta la faza județeană a Olimpiadei de Limba Italiană, elevii îndrumați de doamna profesoară Humă Carmen, au obținut rezultate foarte frumoase.

Drumea Laura – cl. a XI-a F - teatru – Premiul I - media 9,60
Surdu Mihaela – cl. a XI-a G – arhitectură - Premiul II - media 9,30
Ciurușniuc Laura – cl. a IX-a G – arhitectură - Premiul II - media 9,30
Vieru Ioana – Iuliana – cl. a X-a E – coregrafie - Premiul II - media 9,10
Anton Albert – cl. a VIII-a D – coregrafie – Premiul III – media 8,50
Marian Andreea – cls. a IX-a B – plastică – Mențiune - media 8,35
Diac Ancuța – cl. a XI-a B – plastică – Mențiune – media 8,35

CATEDRA DE PIAN- ASPIRAȚII ȘI ÎMPLINIRI

Colectivul Catedrei de Pian cuprinde 30 de profesori titulari care îndrumă cu răbdare și competență profesională 180 de elevi la disciplina „pian” și 430 de elevi la „pian complementar”.

Activitățile metodice desfășurate în ultimii doi ani au cuprins și cursuri de Master Class cu înviorarea unor personalități din țară și din Uniunea Europeană.

Dorința de perfecționare a profesorilor de la catedra de pian este concretizată de cei cinci colegi înscriși la doctorat, de participarea altora la sesiunea de comunicări cu elevi și cadre didactice.

Baza materială a Catedrei a fost îmbunătățită prin aducerea unui lot de 18 pianе asigurând astfel un nivel calitativ superior în predarea lecțiilor de pian. Credem că aceste eforturi de refacere a bazei materiale, pot fi continuate și concretizate prin achiziția unor pianе de concert, care să ofere o reală plăcere atât profesorilor, elevilor cât și auditoriului, la concertele publice. Activitatea catedrei de pian se reflectă în manifestările artistice susținute de elevi în cadrul recitalurilor, audițiilor, concertelor și a rezultatelor de la concursurile naționale și internaționale de interpretare instrumentală.

Astfel, la trei concursuri internaționale care au avut loc în Italia, Todică George, elev în clasa a VIII-a, coordonator profesor Raluca Pânzariu, a obținut două premii I și un premiu III. O mică statistică ne arată că în ultimii doi ani, elevii care studiază pianul au obținut 49 de premii, din care: 19 premii I; 11 premii II; 7 premii III; 10 mențiuni și două premii speciale. Aceste rezultate au fost obținute de: Andrici M. cl. I-a, Popa M. cl.a-III-a, Dorneanu M. cl.a-IV-a, clasa profesoarei Claudia Alexa, Leonte V. cl.a-IV-a, Ropotă D.- profesor Petruța Ignat, Mănăstireanu A. cl.a-VII-a, profesor Andrei Enoiu-Pânzariu, Negău H.- profesor Silvia Pânzariu, Ciubotaru D. cl.a-IV-a, profesor Ioana Enoiu-Pânzariu, Panaite T. cl.a-V-a, profesor Carmen Șoltuz, Dascălu D. cl.a-X-a, profesor Maria Pânzariu, Andriuți A. cl.a-VII-a, profesor Ionela Tudor, Maximov T. cl.a-III-a, Rădeanu T. cl.a-III-a, profesor Roxana Hota, Mantale M. cl.a-VII-a, profesor Carmen Zaharia Danicov, Alecu I. cl.a-X-a, profesor Mărțișor Petrea.

În anul 2009 Colegiul Național de Artă „O. Băncilă” împlinește 50 de ani de existență. Mulți dintre noi avem 35 de ani de activitate în cadrul catedrei de pian. Putem spune că suntem generația de profesori care a conturat cu succes tradiția și valoarea școlii românești de pian, contribuind la afirmarea colegiului pe plan național și internațional.

Prof. SILVIA PÂNZARIU
șef al Catedrei PIAN

Nr.crt.	Nume și prenume elev	Clasa	Profesor coordonator
1	Andrici M.	I	Claudia Alexa
2	Popa M.	III	Claudia Alexa
3	Dorneanu M.	IV	Claudia Alexa
4	Leonte V.	IV	Petruța Ignat
5	Ropotă D.	IV	Petruța Ignat
6	Mănăstireanu A.	VI	Andrei Enoiu-Pânzariu
7	Negău H.	VI	Silvia Pânzariu
8	Ciubotaru D.	IV	Ioana Enoiu-Pânzariu
9	Panaite T.	V	Carmen Șoltuz
10	Gorovei R.	V	Carmen Șoltuz
11	Dascălu D.	X	Marius Pânzariu
12	Andriuți A.	VII	Ionela Tudor
13	Maximov T.	III	Roxana Ota
14	Rădeanu T.	III	Roxana Ota
15	Mantale M.	VII	Carmen Zaharia Danicov
16	Alecu I.	X	Mărțișor Petrea

REZULTATE FINALE

Faza zonală a Concursului Național de Interpretare Instrumentală clasele III-VIII
Botoșani, 14-16 Martie 2008

Nr.	Premiul	Media	Nume și prenume elev	Clasa-Instrument	Profesor Îndrumator
1	I	100	CIUBOTARU DELIA	IV PIAN	ENOIU PÂNZARIU IOANA
2	I	100	PANAINTE ANA THEA	V PIAN	ȘOLTUZ CARMEN
3	I	100	MĂNĂSTIREANU ANA MĂDĂLINA	VI PIAN	ENOIU PÂNZARIU ANDREI
4	I	100	ANDRIUȚI ALINA	VII PIAN	TUDOR IONELA
5	I	100	TODICĂ GEORGE	VIII PIAN	PÂNZARIU RALUCA
6	I	100	CIUBOTARU RALUCA MĂLIA	III VIOARĂ	ROTAR VERONICA
7	I	100	BIȘOC ANTON ALEXANDRU	IV VIOARĂ	ROTAR VERONICA
8	I	100	BORDEIANU GEORGIANA GIULIA	VIII VIOLĂ	VASILACHE ALEXANDRINA
9	I	100	MINEATĂ RAMONA	VIII HARPĂ	DOROBĂȚ ELENA
10	I	100	MURGOCI GEORGE	VII FLAUT	CIOBANU ELENA
11	I	100	APOSTU VASILE DRAGOȘ	VIII FAGOT	PETRESCU VALENTIN
12	I	100	BOIANGIU ANA MARIA	VIII OBOI	GOROVEI ILIE
13	I	100	PETRIȘOR DIANA MARIA	VIII OBOI	MIHĂIȚĂ VASILE
14	I	100	LENȚA TEOFANA	VII PERCUȚIE	ȘUVĂIALĂ MARIA
15	I	100	CHIRILĂ CLAUDIU	VIII TROMBON	ȚURCANU CONSTANTIN
16	I	100	MIHĂIȚĂ ANDREI	VIII PERCUȚIE	STAVRAT CONSTANTIN
17	I	99	LEONTE VICENȚA ANDREEA	IV PIAN	IGNAT PETRUȚA
18	I	99	PAPA MARIA	IV PIAN	ALEXA CLAUDIA
19	I	99	ION ALEXANDRU CONSTANTIN	VIII FAGOT	PETRESCU VALENTIN
20	I	99	TALPAN MIHAI CĂTĂLIN	VIII TROMPETĂ	SANDU SERGIU
21	I	98	ROPOTĂ DANIEL	V PIAN	IGNAT PETRUȚA
22	I	98	COJOCARU ADRIAN	VII PIAN	RĂDUCANU CRISTINA
23	I	98	MANTALE MARIUS	VII PIAN	CARMEN ZAHARIA DANICOV
24	I	98	LUCHIAN MIHAELA	V VIOARĂ	EPURE NATALIA
25	I	98	GÎSCA PETRE FLORENTIN	VI VIOARĂ	EPURE NATALIA
26	I	98	TOMAZIU PĂTRAȘCU DENIS C-TIN	VI VIOARĂ	BART MARIA
27	I	98	PETRICHEI ALLA NICOLETA	VII VIOARĂ	TORONCIUC MARIA
28	I	98	ILIE DRAGOȘ VASILE	V CHITARĂ	ȚÎMPĂU VASILE
29	I	98	BUCHHOLTZER WALTER	VII CHITARĂ	LAZĂR CONSTANTIN
30	I	98	NECHIFOR EMILIAN	VII CHITARĂ	LAZĂR CONSTANTIN
31	I	98	LEOPEA GABRIELA	VIII HARPĂ	DOROBĂȚ ELENA
32	I	98	COCĂRȚĂ OANA LAVINIA	VI OBOI	MIHĂIȚĂ VASILE
33	I	98	IORDACHE MARIAN CIPRIAN	VII FAGOT	PETRESCU VALENTIN
34	I	97	CHIRVASĂ TEODOR	VII CORN	SALIM LIVIU DEMIREL
35	II	96	ROȘU ȘTEFAN	VII VIOARĂ	ROTAR VERONICA
36	II	96	PĂDURARU TUDOR FLORIN	VIII VIOARĂ	GOROVEI MARIAN
37	II	96	URSACHE ELENA ROXANA	VI OBOI	GOROVEI ILIE
38	II	96	DĂMOC MIHAIL DANIEL	VII FLAUT	CIOBANU EMILIA
39	II	96	NEAGU MARIA ALEXANDRA	VII FLAUT	CIOBANU EMILIA
40	II	95	MORARU SMARANDA	III PIAN	ROXANA OTA
41	II	94	OPRIA ANAMARIA	VI VIOLĂ	DOROBANȚU ELENA
42	II	94	BALAU ALINA RAMONA	VII VIOLĂ	STRETE TEREZA
43	II	94	OPRIA ȘTEFANIA	VII VIOLONCEL	NEDELICU IOANA
44	III	94	TOMAZIU PĂTRAȘCU ȘTEFAN CODRIN	VII VIOARĂ	BART MARIA
45	III	93	DORNIANU MAGDALENA	V PIAN	ALEXA CLAUDIA
46	III	93	GOROVEI RUXANDRA	V PIAN	ȘOLTUZ CARMEN
47	III	93	MORARU MIHĂIȚĂ CIPRIAN	VII TROMPETĂ	SANDU SERGIU
48	III	92	PĂVĂLOI DIANA	V VIOARĂ	NINA MUNTEANU
49	III	90	SIMIONICA DIANA MARIA	V VIOLĂ	BUCIUMAȘ MANUELA MARIA
50	M	88	TORGE ALEXANDRU	VI VIOLONCEL	NEDELICU IOANA
51	M	88	URSACHE RAMONA ELENA	VII VIOLĂ	STRETE TEREZA
52	M	85	CANDALEA PARASCHIVA ALEXANDRA	IV PIAN	ARDELEANU RODICA ELENA
53	M	85	SIMICIUC SINDIA IOANA	VIII VIOLĂ	STRETE TEREZA

Notă: Concurenții care au obținut 100 puncte sunt calificați pentru etapa națională.

Director,

Prof. Dana-Louise Barnea 107

Absolventi - COREGRAFIE (2007)

Ilinca Gânju

Toma Elena

Atestat GRAFICĂ (2005)

Vernisaj
Rădăuți (2005)
Corina Pătrăucean și Anca Sandu
(în imagini Corina Pătrăucean)

Curs Festiv
Sala MILLO

XII B - XII C (2006)

Banchet (2005)

*"Nu-s oamenii făcuți să fie fiare
Ci pelerini ai binelui și-ai minții."*

DANTE ("Infernul")

O simplă introducere

„No bird soars too high, if he soars with his own wings”

William Blake

Intocam lipsa ideilor sau lipsa bagajelor de cunoștințe necesare pentru a scrie un articol. Adevărat e că prefer să nu mă exprim prin cuvinte, las imaginile să vorbească în locul meu, sperând că publicul im va înțelege mesajul.

Am ajuns brusc în această școală, neștiind decât până în prima zi cine îmi vor fi colegii sau profesorii... Obținusem un transfer aici, venind dintr-un liceu teoretic, în mijlocul anului, datorită insistențelor unei persoane ce era de părere că fiecare avem un talent cu un motiv anume și că locul meu nu era acolo. Nu știu dacă mi-am găsit „locul”, nu știu dacă îl voi găsi vreodată – cert e că mi-mi voi înceta niciodată căutările.

Fotografia este o pasiune mai veche ce se dezvoltase în mine fără să conștientizez asta, mereu fiind atrasă de imagini, dar, mai ales, de povestea din spatele lor. Sunt de părere că prin fotografie (dar mai ales fotomanipulare) ajung să înțeleg mai multe despre model, să mă apropiu mai mult, să-i invadez intimitatea și chiar să am impresia că am ajuns să îi controlez gândurile, sentimentele. Îmi place să înțeleg cum funcționează lucrurile. Sculptura, atelierul la care fusesem repartizată (în grabă) anul trecut, se bazează pe înțelegerea lucrurilor din esența lor. Probabil acest lucru mă atrage la ea – înțelegerea volumelor și urmelor subtile – aparent alese la întâmplare, dar cu un substrat, cu o idee bine ascunsă de ochi superficiali. Am ales acest liceu pentru a ieși din monotonie, din rutină, din aceleași lucruri repetate la nesfârșit. N-aș vrea să fiu înțeleasă greșit, deest când ceva intervine în viață și îmi dă toate planurile peste cap, dar nu pot să suport să repet aceeași activitate, zi de zi, mai ales când arta este exclusă.

De curând citisem o carte despre așa-zisa „evadare” din rutină – „Jonathan Livingston Seagull” de Richard Bach. Este o carte despre zbor, despre viață, despre asumarea riscului de a fi diferit și exclus și nu în ultimul rând despre iertare și toleranță.

„Most gulls don't bother to learn more than the simplest facts of flight – how to get from shore to food and back again.”

Cei mai mulți dintre noi nu încercă să găsească un alt motiv pentru a zbura mai sus, invocând frica... frica de eșec, frica de schimbare, de a fi arătat cu degetul, de a fi exclus, persecutat. Frica pare să fie mai puternică, să pună stăpânire pe gânduri, emoții, până și pe fizic. Izolarea pare a fi soluția cea mai bună. Desigur, e mult mai ușor să taci, să te ascunzi, să te conformezi, dar când va veni timpul să te uiți înapoi la ce ai realizat și la ce ai fi putut realiza, când va trebui să dai socoteală de ce ai făcut și de ce ai fi putut face, această frică, își va mai avea locul?

Sună naiv, știu, dar lăsați-mă să fiu naivă. Acesta este zborul meu și sunt conștientă că, dacă voi zbura prea sus, mă voi răni când voi cădea. Însă, atât timp cât voi zbura cu propriile-mi aripi, nu voi ști ce înseamnă „prea sus”.

„You will begin to touch heaven, Jonathan, in the moment that you touch perfect speed. And that isn't flying a thousand miles an hour, or a million, or flying at the speed of light. Because any number is a limit and perfection doesn't have limits. Perfect speed, my son, is being there.”

Maria Sandu, XI D, 2008

Omul nou

Aceste cuvinte nu vor însemna probabil nimic pentru voi, dar sigur vor însemna pentru tine, cel care pregătește apariția norilor de ploaie care vin să se joace deasupra sa, pentru cel care visează.

"Viața nu trebuie arătată așa cum este, ci așa cum o vezi în vis." (A.P.Cehov)

Visezi... Universul pare mai mic, mai înghesuit crezi că poți ține Pământul pe umeri, crezi că poți doborî vulcanii cu un suflu, că poți atinge bolta cerească, deoarece oricum este din ce în ce mai aproape de tine.

Pentru noi, "oamenii ceilalți nu există decât în măsura în care le cunoaștem dorințele, preferințele, nădejdiile, actele și atitudinea în decursul vieții." (C.Petrescu)

Ești prea laș să crezi că există alții înafară de tine, te sperii și nu vrei să știi ce vor de la tine. De fapt, atunci când Universul e mai mic, unde ești tu se află întreaga lume, când ai impresia că ești singurul, când crezi că știi totul atunci când nu știi nimic!

Trăind acolo, în mintea ta... singur, detașat de ceilalți, ești mult prea obosit ca să fii treaz sau poate mult prea odihnit pentru a mai dormi. Tot ce poți să faci acolo este să alergi în sus și în jos, să încerci să schimbi singurul lucru neschimbător.

Dezorientat, îți găsești și orașelul unde vântul rece te arde, vraja amăruie cade asupra ta, soarta-ți e crudă, vicioasă; bun... și până la urmă din toate acestea tu cu ce te alegi?

Fugi disperat, stai închis în capul tău, auzi totul, ești confuz, nu înțelegi nimic, ești un om slab, rău. Crezi că te-am dezamăgit, că îmi pare rău de ce pățești? Ți-am văzut sfârșitul încă de la început, oare chiar mai ai vreo speranță? Înțelege! Dacă închizi ochii nu rezolvi nimic, nu poți reface ce ai greșit. Oricum mai bine nu încerca să repari nimic din ceea ce ai făcut pentru că știi prea bine că nu ai cum... Vrei să te poți scinda de această lume?

Te voi ajuta, oferindu-ți un indiciu cum să scapi din labirintul haotic creat de propria-ți minte. Mai știi când ziceam că "visezi"? Încearcă să evadezi din strânsoarea minții, din visul tău,

VISÂND !

Diana Deleanu, XI D, 2008

In Love
Maria Sandu

Accuracy
Maria Sandu

Omul și Arta

„Deciziile bune se fac din experiență, iar deseori experiența se capătă în urma deciziilor rele.” -Rita Mae Brown

După cum știm definiția clasică a omului se caracterizează prin cel puțin două trăsături distinctive:

1. omul este definit prin opoziție de tot restul animalelor, cu ajutorul unei diferențe specifice, adică a ceva ce este propriu numai lui.
2. omul este superior tuturor celorlalte animale, tocmai datorită acestei diferențe.

.....
Începe să se observe din ce în ce mai bine cum aceste trăsături nu sunt prezente la ceea ce numim azi 'oameni'. Încă din cele mai vechi timpuri neamul omenesc a dovedit faptul că este așa.

Cuvântul „animal” ne-a dus mereu cu gândul la o creatură primitivă, care se hrănește cu mâncare în starea sa brută, capabil să ucidă atunci când teritoriul îi este încălcat etc. Pornind de aici vom vedea și menirea artei și omului de geniu, diferențele ce le pot face.

Un adevărat artist, un geniu, vor fi mereu conștienți de condiția omului, conștienți de faptul că omul, oricât de mult s-ar dezvolta, indiferent pe ce plan, va rămâne inconștient și nesemnificativ pus în fața ciudatei abilități de a crea prin distrugere și a distruge prin creație a vastului și încă tainicului Univers, luând în considerare că și noi suntem o creație a sa. Deși va încerca de nenumărate ori să facă ceața din ochii semenilor să dispară, va eșua mereu, fiind redus la tăcere și resemnare de realizarea faptului că frații săi nu sunt încă capabili și pregătiți pentru ceva atât de mare și important. Conduși de instincte, sunt tentați să aleagă drumul primitivului în defavoarea drumului omului care, deși dispune de un scop nobil, parcurgerea sa este mai anevoioasă.

Una dintre principalele închisori pentru spiritul creator a fost, este și va fi religia (deși risc să fiu criticat pentru simpla observare a ceea ce se întâmplă în acest domeniu, îmi voi nota ideile). Indiferent dacă divinitățile sunt entități conștiente sau doar simple fenomene, animale, roduri ale imaginației etc., au fost folosite pentru a stăpâni și manipula masele, de multe ori însă ducând la fanatism și chiar războaie în numele celor ce „veghează”. Nu sunt un specialist în ceea ce privește religia, nu pot spune prea multe despre altele în afară de cea ortodoxă dar, sunt de părere că multe (dacă nu toate) legi/canoane sunt scrise de oameni (nefăcând referire la inspirația divină), iar nu de Dumnezeu nostru, al creștinilor, întrucât o mulțime sunt imorale (de ce ar testa Dumnezeu un suflet prin a-l lăsa o viață de om pe Pământ, pentru a se chinui să trăiască ca și cerșetor dar, ca în viața de apoi, cea eternă, să fie totul bine).

De ce să ucizi oameni doar pentru concepții diferite despre viață? De ce să nu instituie împreună o societate unde să fie bine pentru toți acum și poate în viața de apoi? De ce să îl cenzurezi când faptele și vorbele sale pot face ceva mai bun? De ce să îl obligi să creadă că Universul și viața se rezumă doar la Terra când este atât de vast și variat încât fiecărui bob de nisip poți să îi atribui mii de stele asemenea mărețului Soare? De fapt nu este acesta scânteia care a făcut posibilă apariția tuturor acestor mituri?

Iată câteva întrebări care vor aduce mereu răspunsuri diferite atât din partea teoreticienilor, cei care preferă să încerce a înțelege un fapt înainte de a-l crede, cât și din partea celor loiali divinității. Probabil nu se va ajunge niciodată la un numitor comun.

Neîncrederea și frica sunt alte asemenea închisori pentru creație. Cenzura și politica nu ar trebui să fie implicate în artă deoarece nu fac nimic altceva decât să o saboteze. Arta trebuie să rămână independentă pentru a prezenta realitatea cotidiană așa cum este ea. În acest domeniu menirea ei este să trezească dorința de libertate a poporului, să îi ofere puterea să spună NU atunci când este necesar.

Acest text nu încearcă să creeze în imaginația dumneavoastră un peisaj paradisiac, perfect, ireal, ci, mai degrabă, evidențierea abilității înnăscute a omului de a crea toate acestea, dat fiind faptul că arta este capabilă să schimbe concepții și idei, așa cum artistul este capabil, prin creația sa, să arate realitatea brută devoratorilor de artă sau, dimpotrivă, să-i ajute să evadeze de aceasta.

„Scopul artei nu este acela de a reprezenta înfațișarea exterioară a lucrurilor ci semnificația lor interioară” -Aristotel

Alexandru - Cosmin Beteagă, XI D, 2008

Ideas

Alexandru-Cosmin Beteagă
(lucrare în format digital)

Idei nescrise și gânduri așternute

Nu obișnuiesc să-mi aștern ideile în scris, în vorbe, câteodată nici măcar în fapte, prefer să le păstrez pentru mine și să le gândesc doar, în schimb acum mi s-a oferit o șansă, cum rar am întâlnit. Am plăcerea de a experimenta liber încă un lucru care se potrivește foarte bine și cu specialitatea pe care am ales-o din clasa a IX-a, de când am ajuns la acest liceu.

Să-ți exprimi părerile despre anumite lucruri fără nici un fel de obstacol folosind un limbaj cât mai simplu, să te lași pradă penitei pe o coală mare de hârtie, dând frâu liber minții să-și dezlănțuie roadele imaginației într-o compoziție plastică plină de simboluri și elemente abstracte, să creezi un vector digital pe care să-l transfigurezi în cel mai dinamic mod posibil, pentru mine reprezintă un lux. Toate aceste exemple capătă diverse întruclupări, când vine vorba de arte, în general. Conceptul revistei "CLARITATEA" ar trebui să stârnească un interes și o dorință, cel puțin arzătoare, de exprimare din partea elevilor, cum nu a mai văzut vreodată acest liceu.

Fiecare percepe arta într-un anumit mod sau în mai multe feluri, e greu să generalizezi sau să categorizești. În zilele acestea, mulți nici nu știu sigur dacă au văzut vreodată o reprezentare vizuală, fizică sau scrisă, ce poate fi catalogată drept lucrare artistică. Nu se exclude nici latura auditivă, foarte mulți nu cunosc ce-nseamnă muzică sau mai degrabă, creație muzicală artistică.

Elevii din acest liceu nu au acel entuziasm reprezentativ pentru renumele școlii. Și când spun „renume”, nu mă refer la gândul că dacă cineva învață aici, ar trebui să curgă cu premii de pe urma acestuia. Cred că arhivele ar spune mult mai multe decât ce-aș vrea să exprim, o singură dată am avut ocazia să intru acolo, cu prilejul realizării acestui număr de revistă.

Am discutat cu puține persoane care au absolvit „Liceul de Artă „Octav Băncilă” ” (cum se numea înainte) și am rămas fascinat numai de modul cum vorbeau despre atmosfera din atelierele de plastică din anii trecuți. Recent, am analizat și câteva lucrări semnate de elevele din grupa de grafică, 2005 (lucrări ce se găsesc și în acest număr al revistei), și pot frage câteva concluzii, care, pe unii, s-ar putea să-i doară numai când le vor citi, ca să nu se mai gândească și la punerea în practică a acestor idei.

Când am intrat în acest liceu, și mi-am dat seama că aveam ocazia să aleg un drum cu totul și cu totul diferit față de alții, să încerc ceva nou, să experimentez, că despre asta e vorba în toți acești ani de liceu, parcă a apărut un elan, o sete de cunoaștere, o dorință de a întâlni cât mai multe persoane cu aceeași specialitate pe care am ales-o (și nu numai), o senzație de nedescris, ca o bombă în culori vii gata să explodeze.

Zilnic mă trezesc cu gândul că învaț la o școală unde ar trebui să se promoveze valorile morale și capacitățile vocaționale ale fiecăruia dintre noi, dar observ că se întâmplă tocmai invers. Nu se practică limitarea mentală - dacă la asta s-a gândit cineva - dar sistemul grăbește acest proces, iar noi ne supunem involuntar. „Așa e sistemul. Trebuie să ne supunem...” Mi-ar crește inima de bucurie, dacă aș vedea că și alți elevi discută despre acest postulat cu profesorii lor de specialitate...

De ce să nu ai dreptul la libera exprimare când acest liceu promovează libertatea în trasarea ideilor spre rezultate valoroase?

De ce nu sunt colaborări între specialități pe proiecte mari, care să determine pe fiecare elev să nu regrete că a terminat acest liceu, și nici să-l aducă în postura de a vorbi cu indiferență despre acest lucru?

Cum se studiază artele la noi, și cum se studiază în alte licee vocaționale din țară?

De ce SISTEMUL, și nu SISTEMUL NOSTRU?!

Există, de fapt, și un SISTEM AL NOSTRU din care sunt mândru că nu fac parte, dar care mă afectează, și nu greșesc afirmând că **nu sunt singurul** cu aceeași părere.

Probabil, am idei exagerate, dau impresia că pornesc un atac aprig la renumele și elevii școlii, dar, revin la ideea din începutul acestui articol, îmi aștern părerile pe hârtie cum n-am mai făcut-o niciodată. E ușor să vorbești, dar e greu să meditezi la idei mărețe și e mai greu să le pui și în practică...

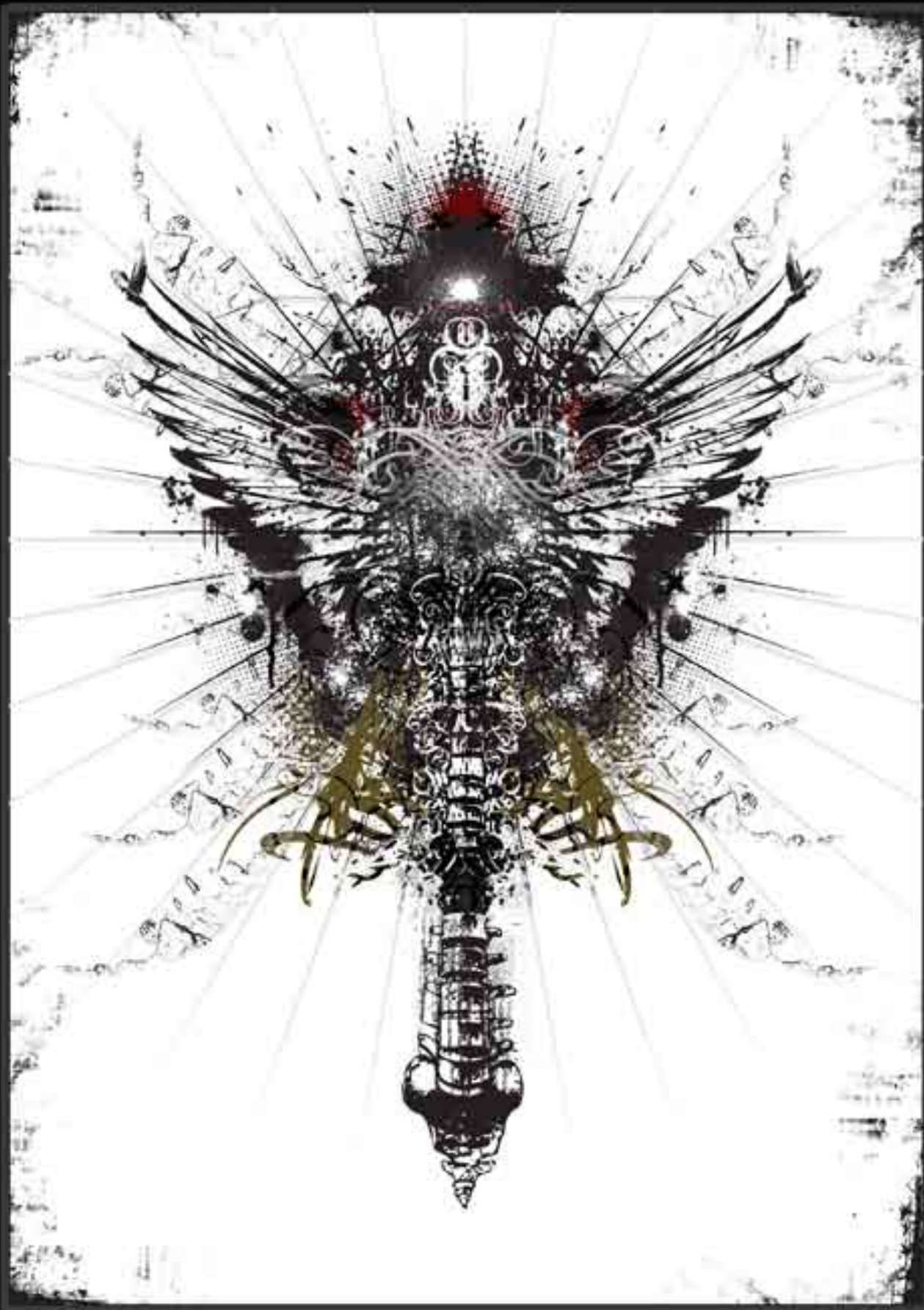
De ce să apelez la modalitatea de exprimare abordată de majoritatea, când am părerii diferite și consider că merită să fie auzite?

Sunt doar printre puținii care încă mai speră...

O viziune, mai multe viziuni, o multitudine de viziuni, și în final, o lume-ntreagă, plină de elemente abstracte, toate adunate la un loc, mă fac să gândesc uneori prea departe și pentru unii, parcă prea deplasat. Asta aș putea să zic că mă caracterizează; de la fiecare gest pe care-l fac, îl văd, îl simt, până la schimbări de sisteme și legi nescrise acumulate în timp. S-ar putea zice că visez prea mult la o unitate, și o strânsă legătură între tot ce e frumos și util totodată. Sunt idealist, nimic mai mult, egal prin existență cu ceilalți, mediu prin statut social, și superior, prin multitudinea de idei. Uneori modestia e de prisos.

Sunt străin și rece cu lumea ce-o văd zilnic, la fel de falsă, dezamăgită, la fel ca atunci când am deschis ochii, mascându-și parcă dorințele în spatele unei majorități cu putere de decizie. Îmbinările de personalități și caractere pe care le pot aborda, mă fac să-nchid ochii la ce se întâmplă în jurul meu, mă lasă atent doar la detalii, de unde pot trage esența transfigurării de individualitate, spiritualitate și ideologie a fiecăruia... Și totuși rămân treaz...

Andrei Modoranu, XI D, 2008

Raw Graphx
Andrei Modoranu
(lucrare in format digital)

Psycho

SHADOWS AND DUST...
(lucrare in format digital)

Bastards sons of terror

Andrei Modoranu
(lucrare in format digital)

Am desenat în cuvinte

Măreția cuvintelor, forța de a le exprima, puterea de a le vorbi și talentul de a le face înțelese, sunt necesare pentru o operă completă. O artă o completează pe alta...

Ca dintr-o fântână cuvintele izvorăsc din imaginație, o fantezie creatoare, o lumină nouă... Putem așeza o viziune pe hârtie, înconjurată de cea mai banală simplitate, ceva mai greu de înțeles, dar oare nu înseamnă mai mult? O semnificație mai profundă decât putem vedea și nu putem oricând privi dincolo de cuvinte, dincolo de desen, de o planșă, dincolo de orice, nu-i putem lăsa pe alții și o parte din noi să vorbească în locul nostru... acest lucru nu s-ar putea întâmpla nici măcar când „glasul gândurilor tace”... deoarece cuvintele izvorăsc din imaginație...

Am experimentat un univers în valori reci și urme haotice de cerneală, gândindu-mă la personalitatea mea și astfel formând un contrast nu prea convenabil, iar incapacitatea mea verbală de a mă exprima și vocabularul meu restrâns, cultura mea scăzută îmi pun o pecete nedreaptă de oamenii care știu că profunzimea, nu o poți exprima printr-o amprentă. Lumina nefastă și difuză în care mă găsesc mă face să par un om mic... dar privind afară din cercul meu restrâns recunosc că nu sunt mai presus de nimeni, cuvintele mele sunt, pentru că pot schimba lumea.

Știind că nimic nu este „limită” ci doar un simplu început ce trebuie continuat în efemeritate.

Maria Cristina Vieriu, XI D, 2008

Colectivul de redacție

Alexandru-Cosmin Beteagă
Diana-Alexandra Deleanu
Andrei Modoranu
Maria Sandu
Cristina Vieriu

Profesori colaboratori:

prof. Ramona Brucar
prof. Radu Carnariu
prof. Dumitru Cașcaval
prof. Aurora Dobrică
prof. dr. Teodor Hașegan
prof. Carmen Huma
prof. dr. Marin Pânzariu
prof. Silvia Pânzariu
prof. Carmen Zaharia-Danicov

Elevi colaboratori:

Ecaterina Ciornîi
Alexandra Mărgineanu
Sarah-Daria Muscalu

tehnoredactor: Maria Sandu

grafică și paginare: Andrei Modoranu

Pentru grafica acestui număr s-a pus accent pe lucrări ale elevilor absolvenți la secțiunea Arte Plastice în acest liceu, dar s-a făcut legătura și cu grafica digitală, în semn de respect pentru interferențele dintre generații.

coordonator: prof. Aneta Boț

Colegiul Național de Artă
"OCTAV BĂNCILĂ"

Iași, 2008

